

CRIMELE DIN BALTIMORE

de Arthur Conan Doyle

CAPITOLUL I - O INTRERUPERE NEASTEPTATA A UNEI CALATORII

Printre călătorii care se-ntorceau dintr-o excursie de plăcere, pe țărmurile mărețe ale Marilor Lacuri, în nord-estul Statelor-Unite, la Baltimore, un oraș mare și frumos, al comerțului și al universitarilor, situat pe Chesapeake Bay, și care tocmai părăseau sala gării drumului de fier Ohio-Baltimore, se aflau și detectivii Sherlock Holmes și Harry Taxon, ajutorul său credincios.

Ei aveau de gând ca, fără să mai întârzie la Baltimore, unde stătuseră mai mult timp, înainte de a întreprinde aceasta călătorie de plăcere în regiunea lacurilor, să se îndrepte numaidecât spre Locust-Point, portul orașului Baltimore și stația finală a vapoarelor transatlantice, de unde să plece chiar în ziua aceea spre Londra, îmbarcându-se pe iahtul „Sniveler”, ce trebuia să treacă și pe la Liverpool.

Tocmai voiau să se urce într-o trăsură, când atenția le fu atrasă de o mulțime de oameni, ce se strânsese într-un colt de stradă, din apropierea gării. După cum se încredințară numaidecât, mulțimea se opri din pricina unui anunț, ce vestea: "3 000 de dolari recompensa celui care va putea să predea poliției pe ucigașul sau pe ucigașii băiatului care a fost găsit măcelărit în noaptea de 26 ale lunii pe o alee singuratică din parcul Druid-Hill. Victima este în vârstă de paisprezece-cincisprezece ani și, după cum poliția a descoperit până acum, a fost elevul uneia din școlile bune de aici. Era înalt, mare, puternic, blond, cu ochii albaștri, cu fața roșie, frumoasă, și cu un nas de grec. Era îmbrăcat într-un costum cenușiu, vărgat. Purta o șapcă școlărească și, după mărturisirea unei rude care l-a văzut ultima oară în viață, avea un ceasornic vechi, moștenire lăsată în familie din tata în fiu. Toți cei care au văzut sau au vorbit cu Charley Dauforth - acesta este numele celui omorât - în intervalul dintre 24 ale lunii, seara, la ora 9 și jumătate, când și-a părăsit locuința din Harrison Avenue și când a fost văzut ultima oară, și până în seara de 25, când e probabil că a fost omorât, sunt rugați să anunțe numaidecât secția principală de poliție din strada Washington".

Sherlock Holmes citi anunțul cu cea mai mare luare aminte. Părea că voia să-și întipărească bine în minte toate cuvintele din înștiințarea poliției. Tânărul sau asistent, Harry Taxon, observa cu mult interes expresia fetei renumitului său maestru. El știu numaidecât că Sherlock Holmes voia să cerceteze cazul acesta. Și când maestrul său se interesa de ceva, nu se oprea până când nu descoperea totul.

Cadavrul care fusese găsit ciopârțit trebuia să deștepte un interes cu totul neobișnuit la un om ca Sherlock Holmes, criminalist din creștet până-n tălpi. Recompensa promisă de 3.000 de dolari nu-l interesa, desigur; deloc. El se întoarse la Harry și zise:

- N-o să plecăm azi, băiatule. Înainte de a porni spre casa ne vom interesa de cercetările pe care le face poliția de aici în privința autorilor acestei crime. Să ne ducem imediat la secția din strada Washington, ca să ni se dea amănunte complete. Nădăjduiesc că domnul inspector al poliției n-o să aibă nimic de zis împotriva ajutorului pe care vrem să i-l dăm.

Cei doi detectivi se urcară într-o trăsură ce tocmai trecea prin fața lor și, după câteva minute, se aflau în cabinetul particular al domnului Harcourt, prefectul poliției din Baltimore. Funcționarul fu foarte vesel, făcând cunoștință cu celebrul detectiv și cu tânărul său ajutor.

- Mă simt fericit, le-a zis el, când afla scopul vizitei lor, că vreți să vă folosiți geniul și puterea de muncă pentru cercetarea cazului Dauforth. Se pare că aceste

crime asupra băieților au ajuns o epidemie în Baltimore. Într-un sfert de an, cinci copii au căzut victime unor ucigași necunoscuți. Populația este grozav de neliniștită din pricina acestor crime înfiorătoare și misterioase, iar presa arunca asupra autorităților polițienești tot felul de imputări, ca n-a fost încă în stare să-l descopere pe făptuitor și alte asemenea. În aceste împrejurări, ajutorul dumneavoastră ne va fi de cel mai mare folos. Dacă sunteți hotărât să ne ajutați, atunci va voi da atât dumneavoastră, cât și domnului Harry Taxon cele mai depline puteri, astfel încât să nu întâmpinați nici o piedică în urmărirea ucigașului și să puteți proceda oricând la arestarea lui pe baza cărților de legitimație.

- Va sunt foarte recunoscător pentru bunăvoința dv., domnule Harcou, răspunse Holmes, și va rog să luați numai decît măsurile necesare.

- Voi însărcina îndată pe secretarul meu să vă întocmească legitimațiile de care aveți nevoie, răspunse dl Harcou și trecu într-o odaie de alături.

- Și acum va voi povesti, urma el după ce se întoarse la vizitatorii săi, ce am aflat pînă acum în cazul Dauforth. Dar ce le povesti prefectul poliției nu era, la drept vorbind, mult mai mult decît ce Sherlock Holmes și Harry Taxon citiseră pe afiș. Noi am fost numai informațiile pe care Harcourt le-a oferit, că medicii legiști descoperiseră la victima, cu toate că, victima fusese ciopârțită, o hernie în partea stînga, ce conduseseră la stabilirea identității băiatului ucis.

Cercetările făcute la spitalele din Baltimore dovediră în curînd că, într-adevăr, cu puțin timp mai înainte, un băiat de vîrsta celui ucis fusese consultat de hernie într-unul din spitalele evreiești. Se putu descoperi și infirmierul al cărui ajutor îl ceruse băiatul.

Infirmerul și doctorul Barry, de la spitalul evreiesc, recunoscuseră în cadavrul de la morga pe bolnavul consultat de ei.

Apoi se aduseră rudele mortului, care locuiau pe strada Washington și despre care băiatul îi vorbise doctorului; acestea o recunoscuseră pe ruda for Charley Dauforth.

- Cadavrele celorlalți patru copii omorâți în ultimul timp au fost găsite la fel de desfigurate ca al lui Charley Dauforth? întrebă Holmes

- Tot așa, zise Harcourt; numai că celorlalte cadavre nu le lipseau brațele, ca lui Dauforth.

- Și n-aveți nici o bănuială despre cine ar fi ucigașii?

- Nu, domnule, suntem cu totul nelămuriți în aceasta privință; numai atât este sigur, că toate aceste crime au fost săvârșite de una și aceeași persoană. Nu numai felul în care s-au săvârșit ne face să credem asta, dar și faptul că victimele n-au fost găsite niciodată în casă, ci afară, în locuri singuratice.

- Charles Dauforth era de neam bun? Părinții lui sunt oameni cu dare de mână?

- Sunt chiar bogați și fac parte dintre oamenii cei mai bine văzuți din Maryland. James Dauforth, tatăl victimei, e proprietarul unei mari fabrici de bere și locuiește în Rockville, un mic oraș, la sud-est de Baltimore. Cum acolo nu se găsește o școală bună el a fost silit să-și trimită unicul fiu și moștenitor în Baltimore, unde putea să intre în final la universitate.

- Spuneți mai adineauri, dl prefect, că băiatul locuia la niște rude. Oare acestea aveau vreun interes ca băiatul să moară? Le stătea el în calea vreunei moșteniri?

- Hm! Desigur că aceasta presupunere ne-am făcut-o și noi. Dauforth, după cum am spus, era singurul fiu la părinți, și cînd amîndoi ar fi murit, averea însemnata a Dauforthilor i-ar fi rămas lui Bill Dauforth, un mic funcționar de gară, frate cu proprietarul fabricii de bere din Rockville, căruia aceasta-i lăsase copilul în gazdă.

- Dar la ceilalți copii uciși, împrejurările erau asemănătoare?
- Dimpotrivă: ceilalți aparțineau unor familii sărace.
- Atunci trebuie sa conchidem ca motivul n-a fost la toate crimele problema banilor.

- Desigur, domnule.

in acel moment intra in încăpere un polițist, anunțând ca un domn voia sa vorbească neapărat cu prefectul politiei despre cazul Dauforth.

Dl Harcourt îl primi imediat. Era un om foarte corpulent, cu o fata roșie, care după toate aparentele arata astfel din pricina băuturii. Toata înfățișarea lui arata o

puternica agitate lăuntrică, o durere adâncă, iar pe obrazii lui se vedeau semne ca puțin mai înainte plânsese mult.

- Mă numesc James Dauforth, zise el, înclinându-se greoi in fata șefului poliției, sunt tatăl băiatului care a fost găsit ciopârțit in parcul Druid Hill. Imediat ce-am auzit vestea îngrozitoare, m-am grăbit de la Rockville spre Baltimore, ca sa mă duc in locuința fratelui meu, casierul gării. Vroiam sa-l întreb daca nu cumva ei sau soția lui nu puteau ști după purtarea pe care fiul meu o avusese in ultimele zile încotro se dusesse la 9 si jumătate in seara de 24 si cu cine trebuia sa se întâlnească. Voiam mai ales sa mă informez cu cine se întâlnea Charley. Se putea prea bine sa fi intrat in ane știe ce anturaj periculos, căci băiatul meu era prea încrezător, din nenorocire, si-i credea pe tot oamenii care i se arătau prietenoși.

- Si ce-ați aflat, domnule Dauforth? întrebă șeful politiei.

Ca Charley nu era in relații decât cu elevi, colegi de vârsta lui si copii bine crescuți, din familii bune. El nu lipsea niciodată mult de acasă. Cumnata-mea mi-a povestit ca mai întotdeauna când ieșea era însoțit de ea sau de bărbatul ei. Dar in seara de 24 ieșise singur si spusese ca se duce la un coleg, sa se intereseze de niște lecții pe care nu le pricepea tocmai bine. Ei nu se gândiră sa-l oprească deoarece colegul acela stătea aproape, cale numai de câteva minute, si apoi pe la ora zece e încă multa lume pe strada in tot cartierul.

- Domnul si doamna Dauforth au dat aceleași declarații și primului nostru criminalist, domnul Willis Corduroy, zise Harcourt. Ei au mai adăugat ca, atunci când au văzut ca băiatul aflat in grija lor nu s-a întors nici in noaptea aceea, nici in ziua următoare, au fost cuprinși de o spaima si de o grija foarte mari. Interesându-se apoi la școlarul la care Charley spusese ca se duce si aflând ca nici nu fusese la el, ar fi înștiințat imediat politia despre dispariția băiatului, dar ei crezură ca el plecase pe ascuns cu trenul, la ora noua, la Rockville, căci in timpul din urma băiatul se plângea mereu ca-i este dor de casa si-si exprimase de mai multe ori dorința sa-si vadă părinții iubiți.

- Da, e-adevărat, suspina dl James Dautforth, căruia lacrimile ii inundau obrazii; bietul băiat ne iubea foarte mult, pe mine si pe mama lui. Ah, ea n-a vrut cu nici un preț sa-i lase sa plece la Baltimore! Ce bine ar fi fost daca ii ascultam sfatul! Dar voiam sa fac un om mare din băiatul meu, si asta nu se putea in orașelul nostru neînsemnat!... Dar, adăuga nenorocitul părinte, si ochii-i străluciră, iar glasul ii tremura de o agitație puternica, nenorocitul care mi-a răpit tot ce aveam mai scump pe lume își va ispăși pedeapsa căci n-am sa mă odihnesc si o sa-mi cheltuiesc toata averea, ca sa-l descopăr pe ucigașul fiului meu. Am sa-l duc la eșafod, chiar daca ar fi propriul frate! Prefectul poliției tresari.

- Cuvintele dumatiale mi se par foarte ciudate... Ai, poate, vreo bănuiala asupra fratelui dumatiale, dl Bill Dauforth?

Zicând aceste cuvinte, el îl aținti cu privirea pe fabricantul de bere. Acesta păru a sta la îndoială și păru ca-i era greu să vorbească, dar își întoarse privirea ca și cum nu-i venea să arunce o bănuială asupra celui care era din același sânge cu el. Dar, în cele din urmă, lua o hotărâre:

- Nu pot tăgădui, dl Harcourt, zise el cu o voce înăbușită, am o oarecare bănuială asupra lui Bill. Adineauri nu l-am găsit acasă și când am întrebat-o pe nevasta-sa unde este, s-a zăpăcit așa de mult încât, fără să vreau, mi-au venit în minte tot felul de bănuieli. Pe fata ei se zăpăcise o spaimă cu greu stăpânită, glasul începuse să-i tremure, iar când, după ce stătuse zăpăcită câteva minute, îmi răspunse, abia a putut să îngâne ca nu știe unde este, ca afacerea asta îngrozitoare, cu fiul meu, îi tulburase probabil mintea și cine știe pe unde răătăcește acum ca să-și mai aline durerea.

- Ei, și lucrul acesta ar fi așa de necrezut? se amesteca acum în vorba Sherlock Holmes, căci privirile prefectului îl rugau de mult să o facă. S-ar putea crede că legăturile dintre unchi și nepot au fost întotdeauna bune, altfel n-ați fi încredințat copilul fratelui dumneavoastră

- Aveți dreptate, răspunse fabricantul de bere; cel puțin eu am crezut întotdeauna că Bill ținea mult la Charley.

- Și ce v-a zdruncinat încrederea așa, deodată?

- O observație ciudată, pe care am făcut-o cu puțin timp mai înainte de a părăsi casa fratelui meu, în camera lui de lucru, răspunse dl Dauforth. Din ziare am văzut că Charley, când a plecat ultima dată din casa unchiului sau, în seara de 24, mai avea ceasul sau, un obiect moștenit în familia noastră, și pe care cel mai mare copil îl primea întotdeauna de la tatăl sau, în ziua primei împărțășanii. La întrebarea mea, cumnata mi-a spus că Charley avea ceasul când a plecat. Așadar, va închipuiți mirarea mea, sau mai bine zis groaza mea, când din întâmplare am zărit ceasul într-unul din vasele goale de marmură ce se aflau pe șemineu. Aproape era să mă trădez fata de doamna Dauforth, scoțând o exclamație de spaimă; dar m-am stăpânit tocmai la timp, cum mi-am înfrânat pornirea ce-aveam, să pun mana în vas și să scot ceasul și să-l iau cu mine. Faptul că ceasul fusese dinadins ascuns într-un loc unde se putea bănuia ușor că nu va fi găsit m-a făcut să am bănuielile cele mai înfricoșătoare. Și cu cât mă silesc mai mult să mi le scot din cap, ele câștigă mai mult teren. Tot aceste bănuieli m-au făcut să alerg aici, domnilor, să lămuresc și lipsa bătațoare la ochi a fratelui meu, căci aceasta, după părerea mea, este în legătura cu omorul. Trebuie să admiteți că găsirea ceasului în vasul de pe șemineu arunca o lumină ciudată asupra fratelui meu.

- Fiți sigur, dl Dauforth, lua atunci cuvântul prefectul poliției, ca poliția va face tot ce-i va sta în putină să-l găsească pe criminal.

El se întoarse apoi spre biroul sau, unde secretarul ce lucra în camera de alături tocmai pusese legitimația necesară lui Sherlock Holmes, pe care prefectul trebuia să o iscălească, iar după ce acesta o iscăli, i-o înmâna detectivului.

Acesta o baga în buzunar, mulțumind. Mai înainte însă de a pleca împreună cu Harry, când sa se despartă de dl Harcourt și de fabricantul de bere, el se mai apropie încă o dată de acesta din urmă, îi puse mana pe umăr și-i zise:

- Cred că î-l vezi în culori prea negre pe fratele duminale. Desigur, ceasul pe care l-a văzut în vasul de pe șemineu îl face suspect, dar e greu de închipuit ca un om de situația domnului Bill Dauforth să fie vinovat și de celelalte crime care trebuie puse toate în socoteala aceluiași criminal.

- Părerea domnului este și a mea, zise prefectul poliției arătându-i pe Sherlock Holmes. Soarta apasă destul de greu asupra duminale. Nu cred însă că ea să fie așa de neîndurătoare ca să vi-l răpească și pe singurul dumneavoastră frate, căci ar fi pierdut dacă bănuiala aceasta ar fi îndreptățită. Eu am însă convingerea fermă că domnul

Holmes - Si arata iar spre Sherlock Holmes - va izbuti in scurt timp sa-l dezvinovățească pe fratele dumatile si sa pună mana pe adevăratul criminal.

- Si eu nădăjduiesc ca voi ajunge in curând la un rezultat, răspunse Holmes cu o voce sigura; dar numai atunci când voi primi asigurarea dumneavoastră, domnule prefect, ca nimeni nu va căuta sa pună vreo piedica investigațiilor mele sau ale ajutorului meu, Harry Taxon. Plăcerea noastră e sa lucram independent. In practica mea îndelungată, am ajuns la următoarea concluzie - copilul cu moațe multe moare sigur. De aceea te-as ruga si pe dumneata, domnule Dauforth, sa lași cu totul asupra mea rezolvarea acestui caz si sa nu te amesteci in cercetările mele sau ale asistentului meu. Singurul lucru pe care-l putem face acum e sa căutați o fotografie a fiului dumneavoastră Charley, pe care sa mi-o dați. Aceasta îmi va fi de un ajutor real in cercetările mele. Domnul prefect al poliției vă va asigura ca afacerea dumneavoastră este in mâini bune, daca o lăsați in seama mea.

- O, nici nu e nevoie de-o asemenea asigurare, zise domnul Dauforth, care de mult își bătea capul unde-l mai văzuse pe marele detectiv. Nu cred ca mă înșel, dar dumneavoastră sunteți domnul Sherlock Holmes, celebrul detectiv din Londra, al cărui chip a fost reprodus de curând de mai multe jurnale americane.

- Exact, domnule Dauforth! Numele meu este Sherlock Holmes! Sunt foarte încântat de aceasta recunoaștere, si voi căuta cat de curând sa nu mai fiu recunoscut atât de ușor aici in Baltimore... Puteți sa-mi dați fotografia fiului dumneavoastră?

Domnul Dauforth își baga mana in buzunar:

- Iata, zise el scoțând din portofel o fotografie învelita cu grija in hârtie de mătase, fotografia pe care o cereți. si adăuga cu o voce tremurătoare de emoție. Nădăjduiesc ca mi-o veți da înapoi in curând. E ultima fotografie pe care o mai am de la scumpul si sărmanul meu băiat. O, domnule, puneți-va toate puterile si descoperiți-l pe ucigașul fiului meu, pentru ca cel puțin sângele lui nevinovat sa fie răzbunat.

Holmes ii strânse mana in tăcere: apoi atât el, cat si Harry se înclinară cu politețe in fata prefectului si a domnului Dauforth si părăsiră repede cabinetul de politie din Baltimore.

CAPITOLUL II - Primele urme ale criminalului

- Acum, la hotelul nostru! zise Harry, când ajunseră in strada. E bine ca încă nu ne-am expediat bagajele. Sa ne apucam numaidecât sa ne deghizam. Celebritatea este, mai ales pentru detectivi, foarte neprielnica Si eu trebuie sa mă feresc in tot momentul ca sa nu cumva vreun reporter îndrăzneț sa mă fotografieze.

După vreun ceas, un domn mai in vârstă si altul mai tânăr ieșiră din „Hotelul Londrei”.

Ei aveau înfățișarea unor negustori înstăriți din Baltimore si se îndreptau spre Harrison Avenue la numărul 10.

- Vom face si noi o vizita doamnei Dauforth, zise cel mai bătrân; poate ca bărbatul ei s-o fi întors acasă si ar putea sa ne dea informații despre dispariția lui neașteptata, pricinuita desigur de motive cu totul nevinovate.

Locuința domnului Dauforth era la etajul al paisprezecelea al uneia din cele din urma case din strada Harrison, aproape de parcul Druid Hill.

Tot cartierul din preajma parcului îți făcea o impresie buna, fiind locuit de oameni cu stare. Cartierul vecin era locuit mai ales de studenți. Aici se aflau o mulțime de locatari de diferite feluri, de la restaurantele cele mai bune, in care veneau familii cu pretenții, pana la speluncile cele mai rău famate, in care serviciul era foarte prost.

Cei doi domni se urcară cu ascensorul la etajul al paisprezecelea al casei din strada Harrison. Ei sunară și bătură de mai multe ori la ușa, dar nu le deschise nimeni. Tocmai voiau să se întoarcă, supărați, când o ușă din fata intrării locuinței domnului Dauforth se deschise și în deschizătura ei se ivi capul unei femei bătrâne. Ea se interesa cu curiozitate de dorința celor doi domni.

- Domnul Dauforth și soția domnului nu sunt acasă? Întrebă Sherlock Holmes.

- Nu sunt acasă, răspunse doamna bătrâna.

- Dar acum o ora doamna Dauforth era acasă?

- Așa e, a plecat pe neașteptate. O, domnilor! Sărmana femeie este grozav de tulburată de nenorocirile întâmplătoare în familia ei în timpul din urmă.

- Nu s-ar putea să ne povestiți ceva amănunte în această privință? Întrebă Sherlock Holmes.

- Ba da, domnilor, o să vă spun și dumneavoastră ceea ce știu. Pofțiți puțin la mine.

Cei doi detectivi urmăriră cu plăcere invitația bătrânei doamne, care, după ce îi rugă să o scuze că trebuie să se așeze (și ei se așezară pe scaune), începu să-i descoasă despre scopul vizitei lor la familia Dauforth. - Domnii sunt mai mult ca sigur de la poliție? Întrebă ea pe șleau. Desigur că voiți să aflați amănuntele de la domnul sau de la doamna Dauforth în privința omorului ce a îngrozit orașul întreg. Mă tem foarte mult că și Dauforthii sunt amestecați în această afacere, altfel de ce-ar fi dispărut domnul Dauforth, așa deodată și fără ca cineva să știe unde s-a dus? Ca nici nevasta să nu știe nimic. Apoi, de ce doamna Dauforth are, din ziua aceea, o fată așa de tristă și de abătută? De ce a șters-o și ea așa de repede? Nu-mi vine să cred că numai durerea pricinuită de pierderea băiatului aceluia așa de draguț și de amabil să fi zăpăcit așa de mult pe cei doi soți! Doamna Dauforth spunea mereu că se temea că bărbatul ei s-o fi sinucis, că n-ar fi putut suferi imputările fratelui său, că n-a îngrijit destul de bine pe Charley, pe care i-l dăduse în seamă. Chiar și ea mi-a părut cu totul deznădăjduită când a fost la ea, acum o ora, cumnatul ei din Rockville. Dar, chiar dacă acesta avea să-i imputa ceva, tot nu era un motiv ca ea să-și curme viața.

- De aceea nici eu nu cred că ea sau soțul ei să fi avut un asemenea gând, răspunse Holmes. Tulburarea lor trebuie să aibă un alt motiv decât moartea nepotului lor. Domnul Dauforth este funcționar la gara și are un venit neînsemnat. Poate să fi cheltuit peste puterile lor și să fi făcut datorii. Deci se poate prea bine ca creditorii să-i fi încolțit cam rău.

- Ei chiar trăiau luxos și făceau cheltuieli ce nu prea se potriveau situației lor. Dar doamna Dauforth mi-a povestit odată că se așteptau la o moștenire mare. Aceasta poate că o să le și vină acum, după moartea lui Charley, căci domnul James Dauforth, marele fabricant de bere din Rockville, cu toate că pare foarte robust, nu e tocmai sănătos; dimpotrivă, suferă de o boală grea.

- Doamna Dauforth a făcut aluzie în fata dumneavoastră la vreo moștenire? Întrebă Holmes. Va rog să ne spuneți numai ce puteți justifica, căci va aflați în fata unor oameni ai poliției și dacă împrejurările o vor cere, cuvintele dumneavoastră vor fi repetate în fata justiției.

- Domnule, tot ce v-am spus e curatul adevăr. Mă feresc ca de diavol să spun vreo minciună. Eu chiar știu mai multe despre omor decât bănuiește poliția. După ce am citit astăzi înștiințarea poliției, aveam de gând să mă duc la prefect și să-i mărturisesc totul. Era pe la ora 8 dimineața, în ziua de 25,

când am făcut o plimbare, după cum mi-e obiceiul, în Parcul Druid Hill care este numai la câțiva pași de aici. Vremea era așa de frumoasă, aerul, cu toată ora de dimineață, era așa de cald, pasarelele ciripeau așa de vesele în copaci, încât mă hotărâi să-mi prelungesc plimbarea până mai departe. Nu fusesem decât foarte rar prin aleile din dos, ce dau spre Jones Creek, căci locul fiind cam singuratic nu prea e căutat de vizitatori. Astfel, vroiam să le vad mai bine. Fără să fi întâlnit pe cineva, am trecut de mai multe tufișuri, când deodată câinele pe care îl luasem cu mine se opri și începu să mârâie. Am observat imediat ce se întâmplase.

La mica depărtare de mine, zării doi oameni care, vorbind încetisor, se îndreptau spre Jones Creek, un râuleț cu apa aproape stătătoare, ce miroase urat. Amândoi aveau o înfățișare destul de suspectă, cu toate că erau bine îmbrăcați. Unul din ei ducea, sub pardesiu, după cum mi s-a părut, un pachet lung, greu. Din când în când, cei doi oameni se uitau împrejur speriați, dar ei nu ne băgară în seama, pe mine și pe câțel, pe care din prevedere îl luasem în brațe și-l făcusem să se liniștească. Astfel văzui cum cei doi bărbați suspecti se urcară pe podul de peste Jones Creek, apoi se opriră, iar omul care ducea pachetul se aplecă deodată peste balustrada și-și arunca povara în apa murdă a râulețului. După aceea, amândoi o porniră repede cât îi țineau picioarele, pe cărările din cealaltă parte a râului Jones Creek și în curând dispărură din ochii mei. Atunci mă apropiai de râu, strecurându-mă pe după pomi, să nu fiu văzută, și observai că apa de lângă pod tot mai făcea valuri în locul unde aruncaseră pachetul. Numai când am aflat despre înștiințarea poliției - și asta s-a întâmplat acum un ceas - mi-a venit în gând că în pachet se aflau, poate, bucățile luate din corpul nenorocitului băiat, pe care paznicii l-au descoperit pe o alee din fundul parcului.

- Această informație e desigur foarte importantă, răspunse Holmes, care ascultase cu multă luare aminte povestirea bătrânei domnișoare, căci, socotind după

tablă de pe ușa, pe care era gravat numele: „Domnișoara Ellen Milles”, ea nu fusese căsătorită. N-ai putea oare să mi-i descrieți pe cei doi bărbați?

- Ba da, răspunse domnișoara Milles; i-am văzut foarte bine. Unul era un bărbat înalt, lat în spate, de vreo patruzeci și cinci de ani, cu o față grozav de palidă, cu ochii înfundați în fundul capului, cu cearcăne negre împrejur și cu o privire înțepătoare. Avea și o barbă neagră, cam încâlcită. Era îmbrăcat din cap până în picioare în negru și-și trăsesese în față pălăria-i mare, de păsă. Celălalt era mic și îndesat. Avea o față prostească, cu fălcile ieșite. Părul de pe cap și mustățile erau blonde. El purta un costum cenușiu, cadrilat, și o pălărie tare, neagră, ce-l cădea până peste urechi. Mi s-a părut că se clătina, luptându-se cu urmele unei amețeli, după o noapte de beție. Ceea ce însă m-a intrigat mai tare e că se părea că avea numai jumătate din urechea dreaptă, căci cealaltă jumătate lipsea.

Sherlock Holmes se ridică.

- Vă mulțumesc pentru informațiile dumneavoastră, domnișoară Milles, zise el, înclinându-se politicos. Vă vom avea în vedere în cercetările noastre și chiar se poate ca pentru aceste informații să aveți dreptul la o parte din premiul acordat pentru descoperirea ucigașilor lui Charley Dauforth. Și ca să vedeți că am fost îndreptățit să vă chestionez în această afacere, vă rog să binevoiți a vă arunca o privire asupra acestei legitimații.

Și el îi arătă domnișoarei Ellen Milles legitimația ca să mulțumească pe bătrâna și curioasa cucoană. Imediat ce își aruncă privirea asupra acestei legitimații, și se înclină de mai multe ori cu respect în fața celor doi polițiști,

exprimându-și mulțumirea că nu mai avea nevoie să se ducă la poliție, să dea informațiile pe care le știa.

- Acum ați face bine, domnișoară Milles, zise Holmes râzând prietenos, dacă ați păstra cea mai mare confidențialitate asupra vizitei noastre la dumneavoastră. Avem de-a face cu niște criminali neobișnuit de primejdioși, care au pe conștiință nu numai omorul lui Charley Dauforth, ci și uciderea celorlalți copii, omorâți înaintea lui. Și dacă criminalii aceia ar afla că dumneavoastră ați fost cea care i-ați trădat poliției s-ar putea să nu vă meargă tocmai bine și la urma urmelor, să fiți chiar dumneavoastră următoarea victimă.

Domnișoara Milles tresări de spaimă și jură pe toți sfinții că n-o să spună nimic nimănui despre onoarea pe care i-o făcuseră domnii de la poliție venind la ea. Apoi cei doi detectivi se despărțiră de ea, fiind siguri că de frică, bătrâna domnișoară avea să-și țină jurământul cu sfințenie.

- Să mergem acum la parcul Druid Hill, zise Holmes către Harry, când ieșiră din casa aceea mare, să vedem mai departe locul unde s-a găsit cadavrul ciopârțit al băiatului și să căutăm, pe cât ne va sta în putință, să reconstituim împrejurările în care s-a făcut acea descoperire.

Ei ajunseră curând la parcul imens, care era unul din cele mai frumoase și mai vechi parcuri din Baltimore. Soarele se afla destul de sus când ei pătrunseră pe aleile umbroase și nu se plimbau de mult când un om bătrân, care după uniformă se vedea că era paznic, trecu pe dinaintea lor.

- Domnule, îi zise Sherlock Holmes, ai câteva minute de pierdut cu noi? Paznicul se opri din mers.

- Cu ce vă pot ajuta? întrebă el scurt. E aproape de prânz și am prea puțin timp pentru masă, așa că nu l-aș putea pierde.

- Vreau să te rog să ne duci la locul unde a fost găsit cadavrul ciopârțit al băiatului Dauforth.

- Dumneata ești al zecelea care în ultimul timp mi-a făcut această cerere, mormăi paznicul. Am avea altceva de făcut, decât să mulțumim curiozitatea vizitatorilor parcului.

- Ei, moșule, zise Holmes, strecurând un dolar în mâna paznicului așa de amabil. Dacă te-ai uita mai de aproape la asta - și scoase din buzunar legitimația de la poliție - nădăjduiesc că n-o să mai ai nimic de zis împotriva dorinței mele.

- Bineînțeles, domnule, răspunse atunci paznicul cu totul schimbat, vă voi conduce numaidecât la locul crimei. Și pomi repede înaintea detectivilor, așa că aceștia trebuiră să-și iuțească pașii ca să-l poată urma. Astfel ajunseră numaidecât în partea din fund a parcului, unde se plimbase domnișoara Milles cu câțelușul ei în dimineața zilei de 25.

Râulețul strălucea printre pomi, ca și parapetul alb al podului. Paznicul se opri la o mică depărtare de Jones Creek.

- Iată aici, zise el, în după-amiaza zilei de 25 între orele patru și cinci, pe când curățam fundul mlăștinos al râului, am găsit, cu cângile, un pachet mare, învelit într-o pânză cafenie. Cum cângile noastre ajung până la fund, cu cârligele lor de fier, ca astfel să poată trage tot brădișul și plantele înrădăcinate acolo, nu se putea să ne scape un obiect așa de mare, ca pachetul acela. Astfel am bănuțit numaidecât că vom găsi în el ceva suspect. Pânza în care era învelit era plină de sânge, iar prin ea se simțea că înăuntru erau bucăți de carne și oase. Totuși n-am fi bănuțit niciodată c-o să găsim ce-am aflat după ce-am tăiat pânza. Vă mărturisesc, domnilor, că priveliștea pe care am văzut-o era îngrozitoare. Sărmanului băiat, al cărui corp era ciopârțit, i se tăiasă capul și trunchiul cu fierăstrăul cu atâta măiestrie, că parcă ar fi fost făcut de un măcelar de profesie; iar mâinile și picioarele îi fuseseră

scoase din încheieturi. Apoi și acestea fuseseră, la rândul lor, tăiate și zdrobite.

- În ce fel credeți, întrebă Sherlock Holmes, că pachetul a ajuns în Jones Creek?

- Desigur c-a fost aruncat peste pod, căci se afla chiar lângă el. Ca să nu iasă la suprafață, ucigașii puseseră în el și niște pietre. Astfel crima lor nu s-ar fi descoperit dacă din întâmplare, nu ne-am fi apucat, în ziua următoare, să curățăm râulețul.

- Din momentul în care ați făcut descoperirea aceasta grozavă, n-ați mai observat învârtindu-se prin parc niscaiva oameni, care se plimbau mai ales prin locurile acestea?

- Nu mi-a bătut nimeni la ochi, răspunse paznicul. Ei, desigur că cei care au săvârșit această crimă se vor feri desigur să mai calce a doua oară pe aici fără îndoială că ei se află acum departe de aici.

- Să nu crezi asta, prietene, răspunse Holmes, care în tot timpul relatării paznicului cercetase, fără încetare, împrejurările cu ochii-l pătrunzători. E un lucru constatat de mult că ucigașul e atras mereu spre victima sa. Și tocmai asta îi aduce pierzania... la te uită colo, șopti el apoi spre Hany, fără să-și schimbe câtuși de puțin poziția din acel moment a corpului, la individul acela, care se vede peste drum, în partea cealaltă a râului, stând, aproape de pod, în dosul unui tufiș și pândindu-ne. Nu se aseamănă oare cu descrierea pe care ne-a făcut-o domnișoara Milles despre însoțitorul omului îmbrăcat în negru și cu barbă neagră?

Fără să bată la ochi, Hany, își îndreptă privirea spre locul arătat; apoi într-o clipă el alergă, ca vântul, trecând podul, spre tufiș, ca să pună mâna pe individul suspect.

Dar aproape în același moment, spre marea uimire a paznicului, alergă și Holmes tot spre individul blond, cu costumul cenușiu, cadrilat. Atunci crezu și paznicul de cuviință să urmeze pilda celor doi detectivi, așa că cei trei oameni porniră în goană după criminal.

În curând însă paznicul îi pierdu din vedere pe Sherlock Holmes și pe Harry Taxon, care-l urmăreau pe fugar cu o repeziciune uimitoare.

Cruciș și curmeziș, printr-un adevărat labirint de alei și poteci, ba adeseori trecând chiar printre pomi, fugarul și cei care îl urmăreau se îndreptau spre cartierele mărginașe ale Baltimore-ului, către acele împrejurimi rău famate, locuite de fel de fel de criminali. Desigur criminalul locuia pe acolo.

Cei doi detectivi parcă își dăduseră, pe tăcute, cuvântul să nu lase pe individul bănuț să ajungă până acolo, ci să-l prindă mai înainte de a ieși din parc.

Astfel, Harry dintr-o parte, iar Holmes dintr-alta se apropiară din ce în ce mai mult de fugar. Acum nu mai era decât o problemă de câteva minute și cel urmărit urma să fie prins.

Văzându-se în această situație critică, acesta din urmă scoase un revolver din buzunar și trase două gloanțe spre cei doi detectivi ele însă nu nimeriră ținta, ci trecură la mică distanță de capetele lui Hany Taxon și Sherlock Holmes.

Atunci Holmes se hotărî să ia o măsură rapidă; el își scoase iute ca fulgerul un revolver din buzunar și trase un glonț; cel urmărit fiind rănit, căzu la pământ, scoțând un strigăt de durere. Într-o clipă, cei doi urmăritori fură lângă el. Fugarul fiind însă rănit numai ușor la un picior, după ce se reculese din prima spaimă, vru să-și urmeze fuga, dar Holmes și Harry, îi prinseseră deja.

- Stai pe loc, flăcăule îi zise cel dintâi amenințător, pe când Harry îi punea cu repeziciune și iscusință cătușele de oțel. Mai înainte de a-ți da drumul, am vrea să vorbim câteva cuvinte cu tine. Tu ești individul care, în dimineața zilei de 25, pe la ora 8, ai fost văzut, împreună cu un tovarăș, un om palid, cu barbă neagră, în același loc unde te-am văzut astăzi. Ai fost cu el pe pod, când tovarășul tău a aruncat în Jones Creek un pachet mare învelit într-o pânză castanie. Desigur că ești unul dintre criminalii care au ucis, în noaptea de 24 spre 25, pe sărmanul Charley Dauforth și l-au tăiat în bucăți, băgându-l într-un sac, ca să-l facă să dispară pentru totdeauna în Jones Creek.

- Ai înnebunit, omule? Și rostind o înjurătură grosolană, prizonierul vru să scape din cătușele sale. Te vei căi că m-ai rănit și că m-ai legat. În dimineața de 25, Dumnezeu știe unde am fost, dar nicidecum în parcul Druid Hill.

- Minți, criminal nenorocit! Persoana care te-a văzut te-a descris atât de bine, încât te-am recunoscut imediat. Mai înainte de toate, te trădează urechea dreaptă, care-i ciopârțită. Ar fi mult mai bine să lași încăpățânarea și să nu mai tăgăduiești. Căci nu avem multă vreme și în cazul când nu vei deschide gura, vom proceda scurt și rapid.

- Dar sunt cu totul nevinovat de crima pe care vreți să mă faceți răspunzător zise omul plin de spaimă și cu o voce tremurătoare. Îmi pot stabili un alibi pentru noaptea de 24 spre 25 când s-a întâmplat crima, după părerea voastră.

- Ei, dacă nu ești tu ucigașul lui Charley Dauforth, vei fi, poate, al celorlalți băieți în tot cazul, bărbosul acela negru, cu care ai fost văzut, trebuie să-l fi ucis pe Charley, de vreme ce el a venit cu pachetul cu bucățelele băiatului, pe care l-a aruncat de pe pod în râu. O să ne spui cine este și unde-l putem găsi?

- Prea îmi pui multe întrebări, domnule, răspunse cel arestat; a fost pur și simplu o întâmplare că ne-am întâlnit în parc în dimineața zilei de 25. Nu știu nici cum îl cheamă, nici unde e și nici de unde a luat pachetul cu care a venit și pe care l-a aruncat în apă.

- Ei dacă nu vrei să vorbești, flăcăule, atunci voi căuta să-ți împrăpățez memoria.

La aceste cuvinte, detectivul scoase un baston de cauciuc cu care-l lovi de mai multe ori cu putere în spate pe îndărătnicului individ. Acesta se strânse de durere și-și mușcă buzele, ca să nu lase să-l scape vreun sunet. Dar Holmes își prelungi încercarea de împrăpățare a memoriei cu atâta putere și energie, până ce stratul de gheață de pe inima iscusitului criminal începu să se topească. El căzu în genunchi și-și ceru iertare plângând:

- Vezi așa, *old friend*, zise Holmes zâmbind; ți-e de ajuns sau mai ai nevoie să te mai ajut puțin?

- Voi spune tot ce vreți să știți, se jelui omul cu o jumătate de ureche, oprește-te numai, că-mi rupi toate oasele. Ce vreți să știți mai întâi?

- Ei așa îmi placi, zise râzând detectivul, și scoase din buzunar o sticlă cu coniac; dacă vei fi de treabă, vei vedea că nici eu nu sunt așa de rău. Iată, ia sticlăta asta și mai alină-ți durerile cu o înghițitură zdravănă. Nădăjduiesc că o să te înzdrăvești bine.

Cel arestat luă sticla cu lăcomie și ar fi sorbit-o pe toată dintr-o dată, dacă Holmes nu l-ar fi împiedicat.

- *Oprește-te, băiatule!* zise el, smulgându-i sticla din mâini n-am vorbit să te îmbeți și să îndrugi verzi și uscate, așa ca să nu te poată pricepe nimeni. Îți făgăduiesc însă că-ti voi da tot ce mai este în sticlă, dacă vei fi ascultător. Și vezi ca altădată să nu mai fii nevoit să bat tactul pe spinarea ta. Ascute-ti

deci urechile și-ascultă bine: aici e sticla și colo bastonul de cauciuc. Ai de ales între amândouă... Va să zică, cine era individul cu ochii negri, șireți?

- N-ai decât să mă bați până mă vei omori, răspunse cel întrebat, că nu-ți pot răspunde la această întrebare.

- Totuși e bun prieten cu tine, răspunse Holmes amenințător, și-și apropie iar bastonul de cel prins. Duminică dimineață când ați fost aici să aruncați cadavrul, ai vorbit foarte prietenește cu el și după ce ați aruncat pachetul în apă, ați luat-o amândoi la picior. Trebuie neapărat să vă cunoașteți de mai multă vreme. Vorbește deci ticălosule! N-ai să mă prostești pe mine, căci sunt și eu tot atât de priceput ca tine. Ar fi mai bine pentru tine să-mi spui totul mie, decât să te mai duc pe la judecătorul de instrucție. Acum soarta îți mai este în mână; pe când, dacă vei ajunge la poliție, va fi vai de capul tău.

- Ei, dacă-i așa mă voi spovedi pe negriciosul acela îl cunosc din ziua de 24. L-am întâlnit pentru prima oară într-o cârciumă de lângă gara Camden, unde vin tot bețivi unul și unul. El era împreună cu un băiat drăguț, de vreo cincisprezece ani, pe care-l îmbătase tun, de adormise ca un mort. Când m-am așezat la masă, lângă el, și l-am întrebat cine era băiatul, acesta mi-a răspuns că este nepotul său, cu care vroia să plece peste câteva ore la Willington, în New Jersey, spre a-l duce ta părinții săi.

- Pe la ce oră era asta?

- Ei, să fi fost cam între unsprezece și douăsprezece.

- Cum arăta băiatul? Semăna poate cu ăsta? Și Holmes scoase fotografia pe care i-o dăduse d-nul Dauforth și-o arată individului.

Acesta aruncă numai o privire scurtă asupra ei și zise:

- Da, ăsta era!

- Așadar, l-ai găsit pe negricios în cârciumă și n-ai intrat o dată cu el și cu băiatul?

- Să mă ia dracu' dacă nu spun adevărul, răspunse celălalt. Când am venit eu, negriciosul trebuie să fi fost de multă vreme acolo.

- Și cât ați stat împreună?

- Cel mult o jumătate de ceas, apoi am plecat fiindcă vroiam să mai dau o spargere în noaptea aceea. Avusesem de lucru cam până la patru dimineața, dar am fost și bine răsplătit, căci am făcut o afacere bună. Pe urmă, de bucurie, am mai intrat într-o cârciumă și am mai tras puțin la măsă, așa că pe la șapte eram turtit de-a binelea. Astfel, ce e de mirare că m-am dus să mă răcoresc puțin în frumosul și răcorosul parc Druid Hill. Am intrat prin partea asta, dar n-am făcut decât câțiva pași, când deodată dădui de negriciosul care venea cu un pachet mare. „Ce-ai acolo înăuntru? îl întrebai eu curios; suflă ca un cal și ești plin de sudoare „Nu fi așa de curios amice, îmi răspunse el morocănos. Adică, ce-ar fi dacă ti-aș spune... Băiatul cu care m-ai văzut aseară, în cârciumă, pe care îi duceam la gară, s-a obrăznicit și a început să-mi facă imputări că l-am târât într-o asemenea speluncă și că l-am îmbătat. Atunci, mânios, i-am cărat câteva cu boxul, iar el și-a dat imediat ochii peste cap și n-a mai zis nici o vorbă. Asta a fost o afacere nostimă de tot, fir-ar a dracului să fie! Apoi a trebuit să caut să scap de băiat, ca să nu-mi dea cineva de urmă. De aceea l-am dus undeva, unde să fiu numai eu singur cu el, i-am dezbrăcat, l-am tăiat și l-am băgat în sacul acesta de pânză, după ce am mai băgat și câteva pietre, ca să-l tragă la fundul apei." Iar când negriciosul m-a rugat să-l ajut, n-am putut să zic că nu vreau, mai ales că mi-a băgat în mână o livră. Pe urmă am plecat împreună, după ce am isprăvit lucrul amândoi din păcate n-am fost destul de prevăzători și destul de repezi la treabă, căci astfel nu ne-ai fi dat dumneata de urmă.

- Dar de ce nu te-ai dus la poliție să capeți premiul de 3.000 de dolari, dacă, cu adevărat, nu ești vinovat de omorul lui Charley Dauforth? Asta nu prea îmi miroase a bine.

- Cred și eu că dumitale ți s-o fi părut așa, domnule, dar ți-am mai spus că în noaptea de 24 spre 25 am învățat o afacere, care nu era tocmai pe placul domnilor polițiști. De aceea nu prea m-am simțit cu conștiința împăcată, ca să alerg așa cu una cu două la poliție, să dau de gol pe altul. Repet deci, încă o dată, că nu l-am ajutat deloc pe negricios; am destule pe suflet, dar de viața oamenilor nu m-am atins niciodată! N-am deloc poftă să ajung pe scaunul electric. Dacă nu crezi că am stat cu negriciosul în noaptea de 24 spre 25 numai un ceas n-ai decât să te interesezi singur la cârciuma de lângă gara Camden și să a întrebi pe drăguța lui, fata de la tejghea, care, după câte mi se pare, e în legătură cu negriciosul. Ea îți va adevăra că am părăsit cârciuma cam pe la ora unsprezece.

- Ei, atunci, să ne duci la această cârciumă, zise Holmes, pe când îi făcea semn bătrânului paznic, care se zărea printre arbori, domnul acesta ne va aduce o trăsură închisă, cu care vom porni de aici, fără să bată la ochi, și ne vom duce la localul pe care ni-l vei arăta.

Paznicul parcului fu informat în câteva minute despre cele întâmplate și după un sfert de oră cei doi detectivi și prizonierul lor plecară cu trăsura spre cârciuma de lângă gara Camden.

CAPITOLUL III - Interogatoriul de la cârciumă

Cartierul în care era gara Camden, spre care se îndreptase vizitiul, era unul dintre cartierele cele mai mizerabile ale orașului Baltimore și mai ales strada unde se oprirea, în sfârșit, în fața unei case, tocmai în marginea orașului, care era locuită de fel de fel de oameni fără căpătâi.

Cârciuma în care Buck Lorne - așa zisese omul cu jumătate de ureche că-l cheamă - îl văzuse pe omul cel negricios cu copilul se afla în pivnița acestei case. O scară veche și ruptă ducea jos, în local, ale cărui uși și fereastră erau acoperite de niște perdele de stambă roșie, murdară.

La această oră timpurie de după-amiază, clienții obișnuiți ai cârciumii nu se aflau încă aici, ceea ce fu un mare noroc pentru Holmes și Harry, căci acelor vagabonzi i-ar fi fost foarte ușor să-și scoată cuțitele de la brâu și revolverele, spre a elibera pe prizonier din mâinile detectivilor. Astfel însă, intrarea neașteptată a celor doi detectivi împreună cu Buck Lorne produse o spaimă grozavă cârciumarului, care ședea în dosul tejghelei, precum și asupra chelnerițelor, care, ca și patronul lor, aveau o mutră suspectă.

Buck Lorne arăta pe una din aceste chelnerițe pe care el o socotea iubita negriciosului. Era o fată grasă, cu o față obraznică și mirosind grozav a rachiu. Îndată ce află de ce veniseră domni de la poliție - firește că ea credea că Sherlock Holmes și Han Taxon erau polițiști -, ea izbucni în râs și zise cu obraznicie:

- Ce am eu cu flăcăul despre care vorbește prostănacul ăsta. Așa e, a fost seara târziu, în ziua de 24, cu un băiat blond, înalt, subțire, dar vânjos care purta un costum cenușiu, se adresa ea, la aceste cuvinte, către o colegă care, curioasă, venise din cameră.

- Desigur, Kitty, răspunse cea întrebată; ne-am mirat cu toatele, ce căuta aici un băiat așa de tânăr și drăguț în tovărășia unui hoț ca negriciosul.

- Bine, Sir, începu atunci vorba domnul Red Riley, proprietarul localului și mie îmi venise să îi fac vânt negriciosului, împreună cu băiatul, dacă nu mi-ar fi

explicat că băiatul îi era rudă și că voia să-l ducă acasă, la părinții lui care stau în Wellington. Și chiar se părea să fie așa, căci băiatul, care era beat-turtă, răspunse la toate acestea prin da!

- Știți desigur, domnule Riley, sau cel puțin vă puteți închipui cine era băiatul? Întrebă Holmes îndreptându-și ochii cenușii, cu o privire pătrunzătoare, asupra cârciumarului.

- Da, negreșit! Când am citit azi anunțul poliției mi-am zis îndată că nu se poate ca victima să fi fost altcineva decât Charley Dauforth.

- Bărbatul care l-a atras aici pe băiat venea de mult în localul duminical?

- No, Sir, în seara de 24, a venit pentru prima oară. Mai înainte nu l-am observat vreodată printre clienții mei. Chiar și acestora nu li s-a părut cunoscut căci nu s-a așezat la masa cuiva și a luat loc la masa din fund, împreună cu băiatul. Numai după ce au stat acolo câteva ceasuri, pe când băiatul adormise pe-o bancă, a venit ăsta - și patronul arătă pe Buck Lorne - și s-a așezat la masa lui.

- Nu vi s-a părut, domnule Riley, că amândoi se cunoșteau mai de mult?

- Ba da, Sir, răspunse Riley; și-au strâns mâinile și-au ciocnit împreună pahar după pahar.

Holmes își îndreptă privirea-i amenințătoare asupra celui arestat.

- Cum se potrivește informația asta, a domnului Riley, cu mărturisirea duminicală, că l-ai văzut pe negricios pentru prima oară, în seara de 24? Ai căutat să mă înșeli, prietene; acum mai îndrăznești să rămâi tot la mărturisirile dinainte? Gândește-te, căci știi ce te așteaptă. Îți dau câteva minute de gândit, în care timp voi urma cu ascultarea patronului și a cucoanelor acestora. Așadar, domnule Riley, cât timp au stat ei împreună?

- Ei, asta nu pot s-o spun exact, răspunse cârciumarul. Localul s-a umplut pe la douăsprezece. Așa de mult, că am avut treabă până peste cap și n-am mai putut ieși de după tejghea. Kitty însă trebuie să știe, căci ea a servit în camera din dos, unde stăteau ei.

- Așa e, Sir, zise Kitty, nu i-am pierdut deloc din vedere fiindcă mi s-au părut de la început că erau niște poame bune... N-au stat mult împreună. Cam pe la unu după miezul nopții ăsta a plecat, iar negriciosul a rămas cu băiatul.

- Și nu s-a mai întors toată noaptea?

- No, Sir.

- Când au plecat apoi, cel cu barbă neagră și băiatul?

- Ei au mai stat cam vreo jumătate de ceas, după care negriciosul l-a ridicat pe băiat și a plecat cu el la gară. Așa cel puțin mi-a spus el. Trenul de Wellington pleacă la ora două dimineața, și el mi-a spus că trebuie să ajungă la vreme, ca să nu piardă trenul.

- Îți mulțumesc, zise Holmes. Încă o întrebare: Buck Lorne mi-a spus că dumneata ai avea legături cu negriciosul acela. Așa e?

Fata izbucni într-un râs grozav:

- Numai asta-mi mai lipsea! A vrut el, nu-i vorbă, să pună mâna pe mine, și desigur că tot pentru asta a venit și-n seara aceea, căci îmi tot făcea cu ochiul, dar eu nu sunt de nasul lui! Odată am fost așa de proastă, c-am plecat seara cu el; dar mulțumesc lui Dumnezeu c-am scăpat cu fata curată. Câinele acela era cât pe ce să mă strângă de gât. Am scăpat numai vârandu-i în braț un ac de pălărie, pe care îl aveam în mână, și m-am ales numai cu ochiul umflat și vânăt. Dar nu se știe ce s-ar fi putut întâmpla; poate că, dacă tâlharul nu se poticnea și nu trebuia să se ascundă, ar mai fi pus mâna pe mine și mi-ar făcut de petrecanie.

- Atunci mă mir foarte mult că nu te-ai dus încă la poliție, zise Holmes. Doar știi ce răsplată se va da aceluia care îl va descoperi pe ucigaș.

- Așa e, dar nu-mi trebuie bani însângerați, răspunse Kitty. Mai întâi nici nu știu bine cum îl cheamă pe negriciosul acela, ori unde locuiește, și apoi nu mi-ar merge tocmai bine dacă l-aș denunța... Și la drept vorbind, ar fi și păcat să denunț pe unul care știe să scape așa de bine de polițiști. Pe urmă s-ar putea, cine știe, ca într-o noapte frumoasă când m-aș plimba pe străzi, să mă pomenesc cu un cuțit între coaste... Să mă ierți, dar n-am încă poftă să mă ia dracu'!

- Îți mai aduci aminte, domnișoară Kitty, o mai întrebă Holmes, încotro te-a dus omul cu barba neagră, în noaptea aceea?

- Nu, zise Kitty; scrâșnind din dinți nu știu, era pe undeva, pe a întărcat dracul copii, tocmai la capătul lumii. Afară de asta, era așa de întuneric, că nu se vedea nici vârful nasului, și dacă n-aș fi fost așa de beată, căci negriciosul îmi dăduse așa de mult să beau, n-aș fi făcut prostia să mă duc cu el. Mai ales când m-am întors acasă, eram turtă nu altceva; casele se învârtteau în jurul meu; iar felinarele se apucaseră să joace.

- Totuși, s-ar putea să faci o încercare, domnișoară Kitty, zise Holmes, cu un ton prietenos; poate o vom scoate-o la capăt; în tot cazul; n-o să ai nici o vină dacă nu vei putea să-ți aduci aminte... Spuneai că te-a dus unde a întărcat dracul copiii? Desigur, vroiai să înțeleg locurile virane, parcelate pentru case, și care se află aproape de gară? Harry, i-a du-te și întreabă-l pe vizitiu, care așteaptă afară; cât ne trebuie să ajungem acolo?

Cred că nu sunt decât câteva minute. Domnul Riley o să-ți dea voie să lipsești atâta timp cu noi.

- Well, Sir, răspunse cârciumarul, foarte politicoș, n-am nimic împotrivă... Poți să te duci, Kitty, căci nu cred că ai de ce să te temi de negriciosul acela... Acum au început să-l încolțească din toate părțile și în curând o să-l vezi la răcoare.

- Ei, din partea mea, zise Kitty, dacă domnul comisar vrea, n-am nimic de zis. Dar nu cred c-o să pot recunoaște locul.

În timpul acela Harry se-ntoarse și zise că drumul până-n cartierul cu terenuri virane face cel mult un sfert de ceas.

- Atunci avem destul timp să-l ducem mai întâi pe domnul acesta la o secție de poliție apropiată, zise Holmes zâmbind. Mai înainte de a ne duce să inspectăm locuința ucigașului, să isprăvim cu acest domn Buck Lorne, de la care trebuie să aflăm tot ceea ce privește cunoștința lui cu negriciosul, care, fără îndoială, trebuie să fie destul de veche.

Buck Lorne avu o expresie de spaimă, iar când detectivii îi porunciră să se urce iar în trăsură, el îi dete un brânci lui Harry care sta lângă el, ca să-și facă drum și s-o ia la fugă.

Dar Holmes, care nu-l slăbise nici un moment din ochi pe criminal, mai înainte ca Buck Lorne să facă un pas, îl apucă de ceafă și-l târî cu putere spre trăsura închisă.

- Câine nelegiuit, îi zise el înciudat, acum e timpul s-o sfârșim cu tine! El o rugă apoi pe Kitty să se urce și ea în trăsură, după care se sui și el cu Harry, așezându-se de amândouă părțile criminalului...

- La secția de poliție cea mai apropiată! zise Holmes apoi vizitiului.

Caii porniră în galop spre biroul poliției. Când ajunseră aici, Holmes îi lăsa pe Harry și pe Kitty în trăsură, iar el îl sili pe Buck Lorne să se dea jos și să intre în secție. Polițistul de serviciu fu foarte mirat văzând că intră în birou un domn atât de elegant care aduce un pungaș. Dar acesta fu și mai mirat când,

aruncând o privire spre legitimația pe care detectivul i-o arată, văzu că în fața lui se afla Sherlock Holmes, cel mai renumit criminalist al lumii.

- Domnule coleg, iată, ți-aduc un individ, se adresează Holmes către funcționar, care se înclină foarte politicos, pe care-l bănuiesc că este amestecat în uciderile băieților din Baltimore, și mai ales că are legătură cu uciderea lui Charley Dauforth.

Funcționarul polițienesc îl ascultă cu multă luare aminte și-l măsoară cu o privire pătrunzătoare pe arestat, din creștet până în tălpi.

- Hm, zise el, e foarte probabil să fie așa! Flăcăul acesta, cu urechea înjumătățită, este o cunoștință mai veche a poliției și împodobește de mult albumul criminalilor. Cum te numești? îl întreabă el apoi pe criminal.

- Buck Lorne, răspunse acesta cu obraznicie.

- Buck Lorne? zise funcționarul râzând, nu, nu, prietene! Țsta nu-i numele adevărat. În lista criminalilor ești trecut altfel. Dumneata ești - acum o știu sigur - Ralf Morgan, unul din criminalii cei mai renumiți din tot Marylandul. De altfel, eu bănuiesc că tu ai fost acela care, în noaptea de 24 spre 25, ai dat spargerea de la bijuteria domnului Barnes, din strada Vulturului.

- *All right, old boy*, zise criminalul, râzând batjocoritor! Chiar așa e și nu tăgăduiesc deloc, căci altfel aș putea fi bănuiră, împreună cu negriciosul de Drogger Bill, pe care îl cunosc încă din Texas, dar a cărui locuință nu știu unde este, i-aș fi făcut de petrecanie broscuului ăla de băiat. Și nu mi-ar mai merge bine dacă m-ați băga la închisoare pe viață!

După aceste cuvinte, Buck Lorne, alias Ralf Morgan își puse mâinile legate pe piept.

- Băgați numai mâna în buzunarul dinăuntru, din partea asta, zise el cu oarecare mândrie de hoț, și veți găsi dovada că eu sunt acela care a făcut afacerea de la prăvălia bogatului evreu.

Funcționarul polițienesc, urmând această invitație, scoase din buzunarul hoțului câteva tocure în care, după ce le deschise, văzu mai multe bijuterii prețioase.

- Ei, acum ai să crezi, domnule, se adresează atunci criminalul batjocoritor, către Holmes, că n-am nici un amestec în uciderea lui Charley Dauforth, și de ce, în dimineața de 25, când m-am întâlnit din întâmplare cu el în parc, nu m-am gândit să-l dau de gol. Mai întâi, m-aș fi purtat rău față de un tovarăș, și al doilea, aș fi intrat singur în bucluc.

- Cu toate acestea se poate prea bine ca și dumneata să ai o vină în uciderea băiatului, zise Holmes. În tot cazul - se adresează el funcționarului polițienesc - puneți-l sub paza cea mai severă. Va trebui să ne dea mai multe lămuriri și se poate ca, la urma urmelor, să nu fie tocmai curat.

- Fiți fără grijă, domnule Holmes, răspunse polițistul zâmbind; voi chema numaidecât să vină duba și-l voi trimite la răcoare, la închisoarea centrală; de unde n-o să mai poată fugi.

Holmes se despărți de funcționar și se urcă iar în trăsură, care porni îndată, după informațiile chelneriței, care acum se răzgândise și zise că-și amintea cam pe unde era casa unde fusese cu negriciosul. În curând aveau să ajungă, căci acum recunoștea împrejurimile.

CAPITOLUL IV - **Ascunzătoarea**

La intrarea uneia dintre străzile cele mai lăturalnice și mai mizerabile, situată chiar în apropierea locurilor virane, destinate pentru clădiri, vizitiul opri trăsura. Cei din trăsură se dădură jos, și după ce Holmes plăti birjarului, începu

să caute, după indicațiile lui Kitty, locuința omului cu barba neagră, zis negriciosul DaggerBill, din Texas.

Dar fata era o călăuză foarte rea, căci ei străbătură toată strada, Kitty neștiind bine dacă aceasta era chiar strada în care se afla locuința criminalului. Abia după ce umblară o oră întreagă, căutând în zadar, Kitty începu să dea semne de recunoaștere.

În amintirea ei nu rămăsese decât un singur amănunt, neînsemnat în ce privea casa; ea știa că era mai retrasă decât celelalte clădiri, fiind clădită într-o vreme când se credea că strada va fi lărgită.

- Aici e, zise Kitty abia răsuflând; acum știu prea bine că am urcat trei trepte ca să intrăm în casă, cum este aici.

Dar când Holmes și Harry o urmară-n casă, ea-ncepu să se îndoiască din nou. Mansarda în care o dusesse bărbosul cel negru se putea să fie, după părerea ei, și-n altă casă.

Holmes însă nu fu de aceeași părere; el credea mai curând că se aflau pe urma adevărată.

Pe când Kitty tot se mai îndoia și se uita înapoi și-n colo prin casă, el întrebă pe portar despre locuitorii ultimului etaj și află că sus de tot, într-o mansardă, locuia de cinci săptămâni un bărbat, care mai înainte trăise cu nevastă-sa dar care după toate aparențele, venise din vestul îndepărtat al ținutului Baltimore-ului.

Descrierea pe care portarul o făcu chirieșului se potrivea de minune cu aceea pe care o făcuse domnișoara Ellen Milles omului negricios. Portarul nu știa cu ce se ocupa omul acela. El susținea însă că trebuia să fie un om rău, căci se petrecuseră de mai multe ori scene grozave între el și nevastă-sa și de aceea sărmana femeie se despărțise de el și luase altă casă, undeva, prin Baltimore. El se numea Jeremy Snowdon și stătea prea puțin acasă; mai ales în zilele din urmă nu fusese văzut deloc. Holmes îi mulțumi pentru informațiile date și urcă împreună cu Harry și cu Kitty. Abia ajunseră acolo și fata se îndreptă, cu hotărâre, spre o ușă ce era încuiată pe dinăuntru.

- Ei, o întrebă Holmes, ești sigură c-ai intrat prin ușa asta, în odaia omului cu barbă neagră?

- Well, Sir, sunt foarte sigură.

- Atunci să batem în ușă, urmă detectivul și bătu de câteva ori cu putere. În sfârșit, când după câțva timp văzură că totul era liniștit în dosul ușii, Holmes scoase din buzunar cheia universală și deschise ușa, ca fata să-și aducă aminte bine că fusese adusă aici de către omul bănuț. Kitty aruncă o privire și-și aminti numaidecât că-n odaia aceea fusese adusă în noaptea de care era vorba. După ce stabilă asta, Holmes mulțumi fetei și, spunându-i că criminalul s-ar putea fi ascuns în cameră, o făcu să plece imediat.

- Așa, zise el zâmbind către Harry, în sfârșit, suntem singuri! El încuie ușa și amândoi începură să cerceteze încăperea, care era mobilată numai cu lucrurile strict necesare. Rezemat de un perete, se afla un dulap mare din lemn de brad, de modă veche. În fața lui, pe peretele celălalt se afla o sobă de fier cu o tăblie pe care se putea găti. Aproape de sobă, observară un pat mic. În fața ferestrei, se afla o masă de bucătărie, iar pe tăblia acesteia dedesubt erau mai multe vase de gătit. Lângă ea era o masă de spălat și o găleată smălțuită. Mobilierul mai era întregit de un scrin și câteva scaune stricate.

- Ei, nu e prea plăcut aici, zise Holmes, după ce se uită în fugă prin camera din mansardă. Îmi pot închipui spaima pe care au avut-o nenorocitele de victime, care, după ce nemernicul le aducea aici sus, erau puse să aleagă: ori să servească poftetele lui perverse, ori să fie omorâte.

- Va să zică, ești convins, maestre, zise Harry, că de data asta avem de-a face cu un astfel de ucigaș?

- Fără nici o îndoială, acest ucigaș pervers de băieți a fost îndemnat să săvârșească crimele-i grozave de înclinațiile sadice, de pofta de a vedea o viață sfârșindu-se în chinuri și de a auzi gemetele și horcăitul victimei omorâte. O dată ce victima ajungea aici sus, nimic nu-l era mai ușor decât să-i facă de petrecanie. M-ai înțeles, Harry? Te uiți la mine mirat: se pare că din cauza zgomotului de-afară, abia-mi poți auzi cuvintele.

Holmes se apropie de fereastră, o deschise și aruncă o privire afară. El văzu o curte pătrată, mare, înconjurată de clădiri ca ale unei fabrici. Una din acele măcelării mari, cum se găsesc numai în America de Nord, funcționa în acele clădiri. Și zgomotul grozav al mașinilor ce tăiau mereu vitele și carnea nu înceta nici noaptea, nici ziua. Și era așa de mare, încât ar fi acoperit orice strigăt în casa de peste drum, și mai ales în mansarde. Deci nici un strigăt al victimei nu putea să-l stânjenească pe ucigaș. El, putea, fără teamă, să spargă și să sfărâme oasele victimei.

Holmes se întoarse iar în încăpere. Privirile lui căzură pe masa de lângă fereastră. Pe ea se vedeau urme de sânge.

- Aici pe masa asta, zise el către Harry, s-a ciopârțit corpul sărmanului băiat.

- Și-n găleata aceea care odată a fost plină cu apă, zise Harry, arătând cu mâna găleata smălțuită de lângă spălător, ucigașul arunca, după toate aparențele, bucățile de cadavru, ca să nu răspândească urmele de sânge peste tot.

- All right, băiatule, asta-i și părerea mea. Acum să cercetăm toate lucrurile mai de aproape. Eu tot mai cred că vom găsi aici părțile ce lipseau din cadavrul lui Charley Dauforth. Ia caută tu în scrinul de acolo, pe când eu voi cerceta în soba de fier. Soba joacă un rol mare în criminalistică; de multe ori ea slujește de ascunzătoare a urmelor criminale. Criminalii își închipuiesc că ce a distrus focul nu se mai poate recunoaște ușor. Ei nu se gândesc că nimic nu se poate ascunde chimiei.

Zicând aceste cuvinte, el se apropie de soba de fier și deschise ușa. Interiorul era plin de cenușă. Locuitorul încăperii din mansardă trebuia să fi făcut de curând un foc mare. Detectivul aprinse felinarul electric și la lumina lui cercetă de-amănuntul cenușa și cărbunii arși în sobă. Eforturile lui fură în curând încununate de succes. Fața lui exprimă bucuria unei izbânzi depline, căci în cenușă descoperi rămășița unui os. Holmes îl scoase repede din sobă, să-l cerceteze mai bine la lumina zilei și abia a putut să-și stăpânească o exclamație de mulțumire, căci recunoscă în acea rămășiță de os antebrațul ce lipsea cadavrul nenorocitului Charles Dauforth.

Dar și Harry făcuse o descoperire importantă: sub o grămadă de rufe murdare ce se afla în sertarul de la mijloc al scrinului, era cămașa băiatului, plină de sânge. Literele marcate pe ea, C.D., nu mai lăsau nici o îndoială că fusese a lui Charles Dauforth și că într-adevăr acesta fusese omorât aici.

Pe când cei doi detectivi priveau cu luare-aminte corpurile delictelor, nu observară că ușa dulapului, ce se afla în spatele lor, se deschise încet de tot și prin crăpătura ei se ivi o clipă chipul omului suspect.

Cu ochiul unei păsări de pradă, care vrea să se repeadă asupra victimei, omul acesta urmări fiecare mișcare a detectivului, ținând în mână dreaptă un revolver. Figura lui fu schimonosită de un rânjet drăcesc când văzu lucrurile pe care cei doi bărbați le găsiseră și le cercetau cu încordare. Un moment păru că avea de gând să-și descarce arma asupra lor, dar se răzgândi.

Gândul că zgomotul armei putea să-i alarmeze pe cei din casă îl făcu desigur să nu-și îndeplinească intenția criminală. Tot așa încet, după cum o deschisese, el închise ușa dulapului la loc, ascunzându-se.

Nici Holmes și nici Harry nu-l observaseră, cu toate că cel dintâi tresărise puțin la un moment dat.

- Mai înainte de a pleca de aici, zise detectivul învelind rămășița de os carbonizată în cămașa plină de sânge și apoi totul într-o bucată mare de hârtie pe care a găsisese pe scrin, înainte de a înștiința autoritățile polițienești despre descoperirea pe care am făcut-o, aș mai vrea să văd toată încăperea mai îndeaproape. Poate că vom găsi aici nisaiva lucruri care, chiar dacă n-ar fi de cine știe ce însemnătate, ne-ar putea sugera cine anume este ucigașul sau ce criminal se ascunde sub numele de, Snowdon și Drogger-Bill. Poate că în pat vor fi vreo câteva hârtii sau alte lucruri din care s-ar putea dovedi asta.

Sherlock Holmes se apropie de pat, vrând să se aplece sub el.

- Oprește-te, Harry, urmă Holmes, începând să vorbească în șoaptă, n-ai auzit un zgomot ușor dincolo de perete?

Harry dădu din cap fără să zică o vorbă. După o clipă, Holmes ajunse din câțiva pași mari, fără zgomot, la perete și amândoi ascultară un moment, fără măcar să sufle. Dar peste tot era liniște!

După ce trecură câteva minute fără ca zgomotul să se mai repete, Holmes bătu în perete cu cheia universală, pe care o purta întotdeauna în buzunar. Deodată se auzi un zgomot sec.

- Nu ți se pare și ție, Harry, întrebă el pe ucenicul său, că în dosul acestor scânduri se mai află încă o cameră, ce ține tot de locuința ucigașului?

- Desigur, cu toate că nu se vede nicăieri nici o ușă. Fără să răspundă ceva, Holmes se îndreptă spre dulap și îi arătă ușa cu o privire plină de înțeleș.

- Scoate revolverul, îi șopti el lui Harry, voi deschide ușa și dacă vei auzi vreun zgomot în dulap, după ce-l voi deschide, să tragi imediat, căci atunci cel care a pricinuit zgomotul de adineauri este ascuns înăuntru; și cine ar putea fi altul decât cel căutat?

Harry se pregăti să tragă și luă poziție ca să poată ținti în dulap, prin crăpătura ușii. Dar când maestrul său deschise ușa cu precauție, găsiră dulapul gol.

Holmes apăsă într-un anumit loc al dulapului și peretele din fund al acestuia se deschise.

Cei doi detectivi mai stătură un moment nemișcați și numai când în încăperea alăturată nu se mai auzi nici un zgomot suspect, îndrăzniră să intre. Aici domnea un întuneric de nepătruns.

Cu tot curajul lor, detectivii nu îndrăzniră să înainteze mai departe prin întuneric, căci s-ar fi putut în orice moment să fie doborâți de către ucigaș.

După ce amândoi își aprinseră felinarele electrice, având barem atâta lumină cât să poată vedea locul și încotro să se învântească, ei cercetară toată încăperea.

Dacă descoperirile lor de până acum nu i-ar fi încredințat îndeajuns că dăduseră peste ascunzătoarea unui criminal grozav, apoi cele ce aflară în camera aceasta le-adusesese cea mai deplină siguranță. Într-adevăr, într-un colț era o grămadă de fel de fel de obiecte pungășite, adică unelte din spargerii. Dar ceea ce interesă mai mult pe cei doi detectivi erau niște portrete, atârinate pe pereți: fotografiile îngălbenite ale unor băieți tineri și frumoși, precum și un portret al unei perechi, în haine de nuntă.

Amândoi detectivii studiară cu băgare de seamă pe omul din fotografie.

- Ce zici tu, Han, întrebă detectivul, fotografia asta nu l-o fi reprezentând, bineînțeles cu mult mai tânăr, pe omul pe care-l căutăm?

- Se prea poate, răspunse Harry, pe vremea aceea se vedea că individul nu purta peruca neagră de acum și nici nu se vopsise cu negru pe obraz. Atunci mai avea părul roșu ca focul.

- Cred c-ar fi bine să luăm fotografia cu noi, zise detectivul. În caz că nu l-am găsit pe criminal în persoană, ea ne-ar putea ajuta poate să dăm de urma nevestei lui. Apoi mai puse mâna pe cele câteva scrisori ce se aflau pe jos. Și acum să ne uităm mai cu băgare de seamă la tavan, căci flăcăul care desigur c-a fost adineauri aici trebuie să fie ascuns pe undeva. După părerea mea, nu se poate să o fi șters decât pe acoperiș care-i aproape de tot, deasupra capului nostru.

Agățându-se de căpriori, el ajunse repede la deschizătura ce da afară pe acoperiș și al cărei capac îl ridică cu ușurință.

- Vulpea s-a furișat prin gaura asta, zise Holmes. Probabil că se va întoarce tot pe aici, ca să vadă dacă musafirii nepoftiți se mai află tot în ascunzătoarea sa și dacă nu cumva l-au prădat de tot.

El ridică cu prevedere ușița din tavan și se uită afară.

- Într-adevăr, în fața mea se întinde un loc de plimbare pe acoperișuri. Văd și coșuri multe și mari, după care tâlharul s-a putut ascunde ușor, spre a ne pândi. De aici se poate ușor, plimbându-te pe acoperișuri, să ajungi la o altă ușiță, iar de acolo într-un pod al unei case străine, de unde să cobori în stradă, fără să fii băgat în seamă. Aș avea chef să mă iau după omul nostru și să fac o plimbare pe acoperișuri dar, din anumite motive, cred că e mai bine să las asta pentru mai târziu.

Zicând aceste cuvinte, Holmes închise ușița și sări jos, pe pardoseala camerei unde se aflau.

- N-ar fi bine, maestre, întrebă atunci Harry, s-așteptăm aici sau în odaia cealaltă, întoarcerea criminalului?

- Desigur, băiete, răspunse Holmes, m-am gândit și eu la asta; dar cred c-ar fi mai bine să ne arătăm un moment jos, în stradă, să ne vadă criminalul care desigur că stă pe acoperiș și se uită în toate părțile, spionând împrejurimile. Cum soarele n-a apus încă, o să creadă că e mai bine să nu se întoarcă în odaia lui și probabil c-o să aștepte până ce s-o întunece. Până atunci, noi ne vom putea întoarce fără să fim văzuți de cineva.

- Planul acesta e minunat, răspunse Harry, urmând pe maestrul său, care trecu în odaia de alături.

Cei doi detectivi stătură un moment aici, apoi părăsiră ascunzătoarea ucigașului, înclinând ușa în urma lor.

CAPITOLUL V - Lupta din mansardă

După ce Holmes și Harry se plimbară mai mult timp, după cum le fusese vorba, împrejurul casei și se arătară chiar în curte, ieșiră apoi printre clădirile fabricilor de alături și se întoarseră încă înainte de apusul soarelui în camera de la mansardă a criminalului.

Cum acesta putea să intre în locuința lui prin două părți, ei se hotărâră să se despartă pentru câțva timp.

- Tu, Harry, zise Holmes ucenicului său, vei sta la pândă în odaia aceasta din față, iar eu voi face tot așa în odaia cea mică de-alături. Cel care va auzi ceva suspect sau va avea nevoie de celălalt să bată numaidecât în perete. Fii cu ochii în patru, Harry, și gata în orice moment pentru atac; căci spre a-i ușura

criminalului sau vreunui din tovarășii lui o eventuală vizită a locuinței lor, vom lăsa ușa din față deschisă. Altfel s-ar putea ca vreunul din ei să-o deschidă repede și să năvălească asupra ta.

- Voi sta la pândă, ca o santinelă, îl asigură tânărul detectiv ai cărui ochi străluceau de bucurie că avea un rol așa de important în aventura ce se pregătea. Să nădăjduim că n-o să stăm mult la pândă.

Holmes trecu prin dulap în camera de-alături și se așeză pe o saltea stricată ce se afla pe jos, aproape de deschiderea din tavan. Răbdarea lui Holmes și a lui Harry fu pusă la grea încercare, în gaura aceea întunecoasă, dar ea nu slăbi nici un moment.

Ei așteptară cu cea mai mare încordare vreun ceas apariția lui Snowdon. Oare mișelul mirosise că Sherlock Holmes și Harry Taxon se întorseseră să-l ia în primire? Se părea că era așa, căci nici Harry nu dăduse vreun semn de viață. Se vedea că nici el nu văzuse nimic în postul de observație.

Noaptea trebuia să se fi lăsat de mult, o noapte vijelioasă în adevăratul înțeles al cuvântului.

Furtuna ce amenința încă de când se plimbau pe stradă se dezlănțuise. Vântul sufla cu putere pe deasupra acoperișului sub care cei doi detectivi stăteau la pândă și pătrundea în cameră printre crăpături, iar când începu să cadă o ploaie grozavă adevărate torente de apă năvăliră prin crăpăturile tavanului. În camerele întunecoase se răspândi o umezeală grozavă și mai ales în cea în care se afla acum Sherlock Holmes, toate lucrurile se udară.

Detectivul se văzu silit să se scoale de pe salteaua care se udase. El tocmai voia să-l întrebe pe Harry dacă încăperea în care stătea rămăsese uscată, când un tunet înfricoșat, urmat de un fulger orbitor îl opriră pe loc. În același timp, simți un curent puternic de aer pătrunzând prin ușița tavanului, care tocmai fusese deschisă.

Ochii detectivului se îndreptară îndată spre deschizătura tavanului. Apoi se ascunse după o mobilă, fără să facă nici cel mai mic zgomot. Cel așteptat sosisese.

Criminalul se uită cu multă prevedere prin crăpăturile ușiței. El ascultă cu cea mai mare încordare, ținând încă în mână capacul pe care-l ridicase, gata la cel mai mic zgomot să se retragă și să-l închidă la loc.

Abia după ce crezu că putea fi sigur, deschise de tot ușița și sări jos, în camera întunecoasă. El era acum așa de aproape de Sherlock Holmes încât acestuia îi trebui mare stăpânire de sine ca să nu sară asupra lui. Mâinile lui Sherlock Holmes se întinseră să-l apuce, dar în ultimul moment el își schimbă planurile, căci mai înainte de a-l prinde pe criminal, voia să vadă ce avea de gând să facă acolo.

Individul se îndreptă îndată spre colțul unde se aflau instrumentele de spargere.

„Ah! se gândi Holmes, vrea să mai facă o nouă afacere și-și caută instrumentele trebuincioase. Dar nu trebuie să-l las să ajungă până acolo. Dacă mișelul va pune mâna pe vreo daltă sau alt instrument, voi fi mai slab decât el și-mi va fi mai greu să-mi apăr pielea.”

În acel moment se auzi o bătaie ușoară în perete. "Doamne, oare, tocmai în momentul acesta să fi venit cineva și la Harry? Sau poate că Harry auzise săritura de pe acoperiș a lui Snowdon și prin bătaia aceea voia să-l întrebe pe Holmes dacă avea nevoie de ajutorul lui?"

În tot cazul, bătaia aceea nu era tocmai pe placul detectivului, căci o auzise și Snowdon, fără nici o îndoială. Într-adevăr, Holmes îl văzu cum tresare și se codește un moment, neștiind ce să facă. Dar îndată ce se auzi în odaia de alături un al doilea zgomot, pricinuit de o ușa ce se închidea, acesta sări direct

la ușa secretă a dulapului să treacă în odaia de alături. Dar n-ajunse să-și îndeplinească gândul, căci în acel moment în care împingea ușa, Holmes, dintr-o săritură de panteră, fu în spatele lui.

Omul, luat prin surprindere, scoase o înjurătură sălbatică. Apoi, cu putere uimitoare și cu o dibăcie nemaivăzută, căută să se scuture de cel care-l atacase, dar acesta îl apucase de gât și-l ținea bine. Încă vreo câteva clipe și criminalul era să fie strangulat.

Deodată însă acesta se aruncă pe spate cu toată puterea corpului său, așa că Holmes căzu greu cu capul pe o unealtă de fier, ce se afla în cale și fu un moment amețit. Criminalul se folosi de momentul acesta favorabil, își adună toate puterile și scăpă din mâinile detectivului. Apoi apucă o pârghie groasă de fier și vru să zdrobească capul lui Sherlock Holmes, care tocmai se ridica de jos.

Dar ochii detectivului, care se pare că vedeau tot atât de bine prin întuneric ca și la lumina zilei, observară că Snowdon apucase fierul primejdios și, mai înainte ca acesta să-l ridice în aer, apucă și el un ciocan și se pregăti să facă același lucru ca Snowdon. Astfel Holmes își ridică și el în aer unealta-l grea, dar Snowdon scăpă, dându-i o lovitură dibace.

Holmes căzu iar la pământ și acum începu o luptă grozavă între cei doi oameni, în mijlocul întunericului de nepătruns ce domnea în încăpere. Ei se rostogoleau la pământ, răsuflând din greu, căci când unul era mai tare, iar după un moment, celălalt.

Se luptau ca două fiare gata să se sfâșie, dar nici unul nu izbutea să-l învingă pe celălalt, amândoi având o putere egală.

În sfârșit Holmes reuși să-și apuce stiletul și făcu o tăietură puternică în umărul potrivnicului său. Atunci criminalul îi dădu drumul cu un strigăt de durere. Apoi, sărind în sus, se repezi spre deschizătură și, mai înainte ca detectivul să-l poată urma, Snowdon se ridică pe bârne cu iscusința unei pisici și ieși afară prin ușița lăsată deschisă.

Pe când se mai afla încă cu picioarele atârinate în odaie, ținându-se numai cu mâinile de marginea ferestrei, Holmes se repezi asupra lui să-l apuce și să-l tragă înapoi în cameră. Și desigur c-ar fi reușit s-o facă, dacă criminalul încercat nu ar fi prevăzut gândul și nu i-ar fi dat o lovitură cu piciorul în frunte.

Stăpânindu-și durerea, Holmes își duse mâinile la frunte; în timpul acesta Snowdon reuși s-ajungă pe acoperiș nevătămat.

Detectivul slobozi numaidecât un glonț de revolver în urma lui Snowdon, care însă îi răspunse cu un râs batjocoritor.

- Mișel blestemat! scrâșni detectivul, te voi urmări chiar și până-n iad!

El făcu o săritură și se prinse de bârne, apoi vru să se urce pe acoperiș. Dar în același moment, capacul deschizăturii îi căzu în cap și în același timp auzi pe Snowdon alergând grăbit pe acoperiș, spre casa vecină.

CAPITOLUL VI - O plimbare primejdioasă

Lovitura cu capacul greu ar fi fost desigur mortală dacă Holmes n-ar fi avut sub pălărie o placă de oțel ce-l ferise până atunci de mult lovituri. El nu fu decât puțin amețit și izbuti s-ajungă pe acoperiș, unde se opri câteva minute, pentru a-și recăpăta judecata-i rece și a se gândi la goana primejdioasă care urma.

Situația era îngreunată și de vijelia ce se dezlănțuise și mai tare, urlând cu furie. Cerul nopții era încărcat de nori grei, aducători de vijelie; tunetul bubuia fără încetare; fulgerele străluceau, iar vântul sufla cu atâta putere peste acoperișuri, încât era foarte periculos să umble cineva pe marginea lor.

În fiecare moment, detectivul putea să fie aruncat de furia vântului în întuneric; dar ploaia ce-i uda și-i răcorea fruntea îl făcu în stare să întreprindă urmărirea primejdioasă a criminalului.

Cu tot vântul care în momentul acela se întetise mai tare și sufla cu furie, el călcă pe jgheabul de tinichea ce se întindea de-a lungul acoperișului și care se îndoi sub greutatea lui.

Cu o îndrăzneală nebunească, Holmes alergă pe marginea prăpăstiei amețitoare și izbuti s-ajungă la capătul acoperișului; aici luă o hotărâre eroică și, dintr-o săritură, fu pe acoperișul casei vecine. Cum acesta era ud, greutatea urmărilor se măriră și mai mult.

Holmes se hotărî să-și adune toată energia spre a pune mâna pe criminal, chiar pe acoperișul acela, orice i s-ar fi pus în cale. Căci, după cum se încredințase, criminalul se afla încă pe acoperiș. Îl văzuse chiar atunci că dispăruse în dosul cupolei de sticlă ce se înălța în mijlocul acoperișului, cupolă construită să lumineze până la etajul de jos.

Detectivul puse mâna pe revolver. Mai avea încă patru gloanțe pe care le putea trage asupra lui Snowdon și dorea să-i găurească puțin pielea, dacă el alerga spre

cupola împrejmuată de un grilaj de fier subțire. Și într-adevăr criminalul, care se afla la pândă în dosul cupolei, sări atunci repede în sus, spre a năvăli asupra lui Holmes, tot cu revolverul pregătit. Liniștea fu tulburată de zgomotul a cinci sau șase gloanțe trase repede unul după altul, dar în întunericul acelei nopți vijelioase nici un luptător nu izbuti să nimerească ținta. Furios, Snowdon își aruncă atunci arma ca să se lupte cu potrivnicul său cu mâinile goale sus, pe acoperiș. Dar aceasta convenea de minune lui Holmes, căci și el era un boxer bun și chiar luase mai multe premii.

- Come-in! zise vesel către potrivnicul său, vei vedea că n-ai făcut alegerea potrivită!

Și numaidecât el lăsă să cadă o ploaie de lovituri furioase în capul lui Snowdon.

Dar Holmes avea de-a face cu un inamic tot așa de iscusit și puternic ca el căci și acesta părea inițiat în toate șmecheriile luptei și pară într-un chip minunat loviturile pe care Holmes voia să i le aplice, mai ales în regiunea stomacului. În sfârșit Snowdon slăbi un moment și în clipa următoare căpătă o astfel de lovitură în partea de jos a corpului încât își pierdu și vederea, și auzul, căzând pe spate, rostogolindu-se peste grilajul scund al cupolei.

Zgomotul grozav al geamurilor sparte, ce se prăbușiră în adâncime, fu acoperit de strigătul de moarte al criminalului care cădea de pe acoperiș în casă, de la o înălțime de patru etaje.

Holmes vru să se aplece peste grilaj și să se uite în jos prin geamurile sparte, ca să se încredințeze dacă Snowdon murise, când auzi o împușcătură în spatele lui, iar când se întoarse, un glonț trecu la un milimetru de capul lui. Spre marea lui mirare, el văzu că de pe acoperiș se deschideau o mulțime de ferestruici prin care ieșeau oameni cu felinare în mâini. Ei săriră din toate părțile asupra lui Holmes, scoțând înjurături sălbatice. Desigur că ei îl socoteau un spărgător primejdios, ba poate chiar ceva mai rău.

Împușcăturile trase pe casa vecină le atrăseseră atenția și observară că se petrece ceva neobișnuit deasupra capetelor lor. Acum însă spargerea geamurilor

cupolei, lupta ce se petrecuse puțin mai înainte lângă ea și prăbușirea lui Snowdon înăuntrul casei, toate acestea li se părură atât de ciudate încât crezură numaidecât că aveau de-a face cu niște spărgători care își aleseseră tocmai această noapte vijelioasă pentru a-și săvârși fărădelegile.

Dar oamenii din Baltimore, și mai ales cei din cartierul acesta, erau niște oameni hotărâți. Nimeni nu putea să glumească cu ei, și locuitorii casei cu cupolă dovediră

numaidecât aceasta căci fără s-asculte explicațiile lui Sherlock Holmes l-ar fi sfâșiat de viu, dacă el nu s-ar fi priceput să scape datorită îndrăzelii și dibăciei lui.

Văzând prea bine că era să se facă moarte de om, mai înainte de a-i putea face pe oamenii aceia turbați să înțeleagă că nu era vinovat, Holmes sări cu pași mari peste acoperișul umed și se îndreptă spre casa vecină.

Dar cum urmăritorii se luară după el, descărcând mereu focuri de revolvere, el văzu că drumul spre odaia lui Snowdon era blocat. Nu-i mai rămase altceva decât să facă o încercare disperată, mai mult decât îndrăzneată, de a coborî de pe acoperiș în curte pe burlanul de ploaie. Urmăritorii lui scoaseră un nou strigăt de furie când îl văzură că se apleacă spre acoperiș și ținându-se cu putere de burlan, flutură câteva momente în aer, între cer și pământ; apoi găsind un sprijin pentru picioare, începu să coboare pe burlan cu iscusința și experiența unui acrobat din cei mai buni.

Holmes coborî de-a lungul burlanului de ploaie în mijlocul tunetelor asurzitoare și al fulgerelor orbitoare. Dar coborârea lui nu rămase neobservată. Pe toate coperișurile și chiar în curte, năvăliseră o mulțime de măcelari care îl zăriseră pe Holmes. Astfel, mai înainte de a ajunge la pământ, el văzu că și aici i se pregătea aceeași soartă cu care-l amenințaseră oamenii de pe acoperiș. Numai dacă Harry ar fi fost acolo să-l recunoască!

Holmes se temu că legitimația pe care i-o dăduse prefectul poliției nu avea să-i fie de nici un folos față de bestiile acestea de măcelari, care amenințau cu brațele goale și vânjoase.

Din fericire pentru el, acest zgomot neobișnuit atrăsese câțiva polițiști de la secția de poliție din apropiere și aceștia izbutiră să înfrâneze furia oamenilor din curte, până când Holmes putu să-și arate identitatea. În câteva cuvinte, el explică funcționarilor motivul primejdioasei lui coborâri de-a lungul burlanului.

Aceștia abia își puteau crede urechilor. Așadar, chiar în apropierea lor, la o depărtare de numai câteva case de secția de poliție, își avea ascunzătoarea criminalul băieților, care băgase groaza și spaima în tot orașul și chiar în orașele din împrejurimi! A trebuit să vină detectivul din Londra să-l descopere pe acest ucigaș mizerabil. Poate că cel puțin acum aveau să reușească, sub conducerea lui Sherlock Holmes, să-l prindă pe presupusul Snowdon.

Sherlock Holmes nu prea credea că Snowdon să fi scăpat cu viață din căzătura aceea grozavă de la o înălțime așa de mare.

Dar nu mică le fu mirarea tuturor celor care îl însoțeau când pătrunseră în vestibulul casei de alături, în care dădea cupola de sticlă, și nu-l găsiră pe criminal!

Oricât de necrezut părea lucrul acesta, dar nu se putea altfel presupune decât că ucigașul, în cădere, se agățase cu o mână de candelabrul uriaș ce lumina vestibulul și scările. De aici el își găsisese un drum și ieșise cu bine afară. Astfel, Holmes și polițiștii se gândiră să continue cercetările.

Detectivul era nervos. Dacă l-ar fi avut măcar pe Harry lângă el! Dar unde rămăsese oare tânărul? Dacă ar fi avut și el o aventură ca a lui?

CAPITOLUL VII - Triumful lui Harry

Harry, auzind zgomotul ciudat ce se făcuse dintr-o dată în încăperea vecină, se gândi imediat să alerge în ajutorul maestrului său, căci i se păruse că cineva sărise pe ferestruica tavanului din cameră.

Cum însă maestrul său nu-i făcuse semnul convenit, el renunță la gândul acesta. Nu știa dacă Holmes nu bătuse în ușă, numai ca el să nu intre în acel moment, căci se putea ca prin intrarea lui necugetată să-i strice cine știe ce plan detectivului și acesta l-ar fi costat prea mult pe Harry, care nu voia cu nici un preț să-l supere pe maestrul său.

Îndată ce îi apărură ocazia să dea semnalul hotărât, auzi apropiindu-se de ușă niște pași ușori de femeie, care se opri lângă ușă, probabil să asculte, și care își apăsă mâna încet pe clanță.

Harry se ascunse după dulapul cel mare, așteptând cu încordare intrarea persoanei misterioase.

Nu trecură nici câteva secunde și ușa se deschise încetisor, iar în prag se ivi o femeie înaltă, slabă, îmbrăcată în niște haine de culoare închisă. Dar în odaie era așa de întuneric, că Harry nu putu s-o recunoască pe femeia care se oprise în prag.

Deodată însă, bolta neagră de nori fu străbătută de un fulger ce luminează o clipă odaia și pe femeia din ușă. Astfel Harry putu vedea în fugă figura palidă și îngrozită, cu trăsăturile schimbate de spaimă, a unei femei care părea să facă parte din lumea bună și el fu cuprins de o mare agitație, căci își aduse aminte numaidecât de femeia nenorocită pe care o văzuse în haine de mireasă, la brațul lui Snowdon, în fotografia din camera de alături.

Oare ce-o hotărâse pe femeia aceasta care, după spusele portarului, se despărțise de mult de bărbatul ei, din pricina brutalității lui, să vină aici cu toată ora târzie și cu toată vijelia de afară? Oare ce legături mai avea cu criminalul? Desigur, așa trebuie să fie, și numai dorința de a vorbi cu bărbatul ei o adusesse aici.

Dar știa ea oare că Snowdon era un criminal atât de primejdios și că vărsase aici sus, în această mansardă mizerabilă, sângele nevinovat al lui Charley Dauforth și poate chiar și pe cel al celorlalți băieți uciși?

Harry se gândi să-l înștiințeze numaidecât pe maestrul său de această vizită neașteptată și bătu încet în perete. Această lovitură era cea care contrariase atât pe Holmes fiindcă fusese auzită și de Snowdon. Apoi Harry se hotărî repede și se îndreptă spre femeie, tocmai în momentul când un nou fulger luminează odaia.

Un strigăt înăbușit de groază ieși din gura femeii care rămase încremenită în pragul ușii dar îndată după aceea ea se retrase, închise ușa și o luă la fugă. Harry Taxon o urmări numaidecât. Lucrurile se petrecură așa de repede, că el nu mai auzi nimic din lupta ce se încinsese, în același moment între Holmes și Snowdon. Tânărul detectiv știa să alerge de minune; totuși îi fu greu să se țină după femeia palidă.

Știa că Holmes va da o mare importanță faptului că a pus mâna pe presupusa nevastă a ucigașului de copii căci, după toate probabilitățile, ea ar fi fost cea mai în stare să dea informații prețioase asupra criminalului. De aceea, el nu voia cu nici un preț s-o scape din mână. Harry alergă în urma ei printr-un șir de străzi până când în sfârșit aceasta se opri abia suflând, la intrarea unei fundături, unde nu mai avea să fugă mai departe.

- Cine ești? o întrebă Harry, care și el abia mai răsufla și o apucă de mână trăgând-o în fundătura tăcută și singuratică, ca să poată vorbi cu ea netulburat. Nu ești doamna Snowdon, soția omului care locuiește în mansarda sărăcăcioasă în care voiai să intri adineauri?

Femeia tăcu. Se vedea că spaima o amuțise.

- Vorbește, stăruie tânărul detectiv, ce motiv te-a făcut să-l vizitezi pe soțul dumitale?

- De ce mă întrebi și ce te îndreptățește să-mi pui aceste întrebări? exclamă în sfârșit femeia.

- Sunt detectiv, răspunse Harry. Nu știi oare ce bănuieți planează asupra bărbatului dumitale, Snowdon?

- De unde știi că eu sunt doamna Snowdon?

- Fotografia dumitale și a soțului în haine de nuntă, din încăperea cea mică, nu lasă nici o îndoială despre asta. Te plâng, doamnă, că după cât se pare mai ai simpatie pentru un om menit să fie spânzurat... Te-ai despărțit de mai mult timp de el; de ce voiai acum să-l vezi iar?

- O, Dumnezeule mare! gemu femeia. Vorbele pe care le aud acum din gura dumitale îmi întăresc bănuiala pe care o aveam împotriva lui, de când am văzut anunțul afișat la poliție în toate colțurile și pe toate străzile. O, spune-mi, domnule, e adevărat că el l-a omorât pe Charley Dauforth? Căci m-am dus în ascunzătoarea din Barklay Street numai ca să-l aud din gura lui Jeremy... Așadar, el este ucigașul?

- Da, doamnă răspunse Harry.

Femeia abia mai putea respira de groază.

- Aveți dovezi? întrebă ea apoi, înfricoșată.

- Cele mai zdrobitoare!

Ochii tânărului detectiv se ațintiră, la aceste cuvinte, cu pătrundere pe fața palidă a femeii, luminată de lumina tremurătoare a felinarului lângă care stătea.

În momentul acela fata ei strălucea de bucurie.

- Se pare, urmă Harry, că această informație te-a mulțumit și că m-am înșelat când am zis că simpatia pentru bărbatul dumitale te hotărâse să te duci la locuința lui.

- Dovedește-mi, domnule, răspunse femeia repede, că Jeremy e într-adevăr ucigașul micului Dauforth și vei afla și dumneata de la mine, dar în alt loc, mai mult chiar decât dorești să știi. Ha, ha! râse ea cu amărăciune, eu să am simpatie pentru scleratul acela?

- Îți voi da dovezi, răspunse Harry repede; ele sunt în pachetul acesta.

- Atunci vino cu mine, domnule! zise femeia apucându-l pe Harry de braț. Peste câteva momente, vei afla motivul care m-a îndemnat să mă duc la locuința soțului meu.

Ea îl trase pe Harry după ea și coti iar în strada principală. Aproape de gara Camden, ale cărei lumini se vedeau în depărtare, se opriră în fața unei case cu un etaj.

- Am ajuns, îi zise femeia lui Harry.

Ea deschise ușa casei și amândoi intrară într-o odaie luminată slab. În momentul acela, o ușă ce da în ea se deschise.

- Ei, Mabel, întrebă o femeie de vreo treizeci de ani, care se ivi în pragul ușii foarte îngrijorată, ce vești aduci? Bănuiala ta era îndreptățită?

- Domnul acesta ți-o va dovedi, zise femeia care răspunse la numele de Mabel, arătându-l pe Harry, pe care cealaltă abia acum îl observă cu mirare. Te rog, domnule, se adresă ea tânărului detectiv, să intrăm în această cameră. Aș vrea să te prezint surorii mele, doamna Ruth Dauforth, pentru care, mai ales, am făcut drumul până în strada Barklay.

- Doamna Dauforth? zise Harry Taxon îndreptându-și privirile cu uimire când la una, când la alta, sunteți surori?

- Dar de ce pui această întrebare?

- Dar se vede bine, de la prima vedere, că sunteți surori după asemănarea pe care o aveți. Ce înlănțuire ciudată de împrejurări mă face să găsesc aici două doamne, care nu sunt în legătură cu numai cu ucigașul, ci și cu victima? Oare asta să aibă vreo legătură cu crima?

- Sunteți criminalist, domnule, nu-i așa? întrebă Kuth Dauforth; deci nu mă mir că vă exprimați o asemenea părere! Vezi, Mabel, avea ori n-avea dreptate bărbatul meu să cadă într-o asemenea capcană? Voiam să-l conving, făcându-l să creadă că nimeni nu va crede că el, unchiul lui Charley, este ucigașul copilului nevinovat, dar n-a vrut să m-asculte. Tocmai că suntem înrudiți! Zicea el, tocmai pentru că, după moartea lui Charley, eu sunt moștenitorul cel mai apropiat al fratelui meu, se va crede că i-am luat viața! Și după asta a fugit ca un nebun, nu știu încotro, și mă tem să nu-și fi luat zilele... Și ca să vă vorbesc numai de mine, vezi, Mabel, nu ți-am spus tot adevărul, nu ți-am povestit ce purtare ciudată a avut fratele bărbatului meu, tatăl lui Charley, față de mine, când a fost azi-dimineață la noi. Ar fi trebuit să fiu oarbă să nu observ că el s-a purtat astfel, fiindcă ne bănuia, pe mine și pe bărbatul meu, de această crimă odioasă. De aceea am alergat la tine, dragă soră, să-ți cad în genunchi și să te rog să afli dacă nu cumva bărbatul tău, omul acela care deja are atâtea păcate pe sufletul lui, nu e vinovat de această crimă.

- Da, așa e, răspunse doamna Snowdon, întorcându-se spre Harry, fiindcă nu bănuiam că Ruth va imita exemplul soțului ei, dacă nu va putea să-și dovedească nevinovăția în această crimă și fiindcă chiar eu aveam bănuiala întemeiată că bărbatul meu era vinovat de toate crimele săvârșite în timpul din urmă în Baltimore m-am dus în strada Barklay. Și acum dumneata, domnule, mi-ai putea arăta, după cum mi-ai făgăduit, dovada că Jeremy este cu adevărat ucigașul lui Charley Dauforth. Te asigur încă o dată că nu voi avea nici o considerație pentru mișelul acela care mi-a nimicit toată fericirea vieții mele!

„Iar dacă vei vrea, te voi duce și la celelalte ascunzători pe care Jeremy le are aici în Baltimore.” Harry desfăcu pachetul, dar abia văzură cele două femei conținutul lui și scoaseră țipete de groază. Ruth Dauforth recunoscuse, la prima vedere, într-un deget al mâinii carbonizate pe care Holmes o găsisese în cenușa din sobă, un inel mic de aur, cu o piatră de rubin roșu, pe care James Dauforth i-l dăruise odinioară fiului său. Ea își acoperi îngrozită fața cu mâinile și începu să plângă în hohote.

- Unde ai găsit toate astea? întrebă Mabel, care abia se putea stăpâni să nu cadă, atât era de tulburată.

- În soba de fier din camera soțului dumitale, iar în scrin cămașa însângerată. Uitați-vă aici, pe ea sunt cusute inițialele C.D. Mai e nevoie și de alte dovezi că Snowdon, cum se numește bărbatul dumitale, este ucigașul lui Charley Dauforth?

- Nu! Nu! zise Mabel, atât ajunge să rup pentru totdeauna și cea din urmă legătură ce mă mai lega de soțul meu, pe care l-am iubit altădată cu atâta ardore. Sângele nevinovat al copiilor trebuie răzbunat și vă voi ajuta pe cât îmi vor îngădui slabele mele puteri.

- Atunci vino, zise Harry, învelind la loc brațul cadavrului, cămașa și fotografia, să-ți îndeplinești făgăduiala.

El își luă pălăria și părăsi, împreună cu Mabel Snowdon, căsuța în care se petrecuse această scenă. Harry se îndreptă repede spre strada Barklay, unde se afla ascunzătoarea criminalului. Ardea de nerăbdare să-l informeze pe marele său maestru despre descoperirile pe care le făcuse. El era plin de mândrie, știind că maestrul său va fi mulțumit de el.

CAPITOLUL VIII - Ispășirea crimei

Harry și însoțitoarea lui, Mabel Snowdon, tocmai ajunseseră în fața casei din strada Barklay, unde stătuse ascuns luni întregi ucigașul de băieți, când, spre marea lui mirare, tânărul detectiv auzi vocea cunoscută a maestrului său venind dinspre o poartă vecină. Apoi îi văzu pe Holmes ieșind împreună cu câțiva polițiști pe ușa casei în care se afla locuința ucigașului. Ei fuseseră la mansarda lui Snowdon, de unde Holmes își luase haina pe care o lăsase acolo. Acum se pregăteau să se ducă la secția de poliție, ce se afla pe o stradă vecină, să-l informeze pe inspector despre descoperirea detectivului și despre cele întâmplate în strada Barklay.

În același timp, Holmes voia să se intereseze la poliție, dacă se aflase pe acolo ceva despre Han Taxon. Își poate închipui oricine cât fu el de bucuros când dădu cu ochii de ucenicul său.

- Hei, băiatule, iată-te! zise el mulțumit. Dar cine este doamna de lângă tine?

- Sunt fericit, maestre, să-ți prezint pe doamna Mabel Snowdon, răspunse Harry cu mândrie.

Și ochii lui se ațintiră, asupra feței detectivului, spre a observa impresia pe care i-o face această femeie. Și fu mulțumit pe deplin. Căci, cu toate că Sherlock Holmes nu lăsa de obicei să i se vadă pe față sentimentele launtrice, de astă dată însă ochii îi străluceau de bucurie.

- Atunci ne putem aștepta la mărturii importante în cazul Dauforth, zise Holmes îndreptându-și ochii întrebători spre Mabel Snowdon.

- Într-adevăr doamna este hotărâtă să ne dea toate informațiile asupra locuinței probabile a celui pe care, după cât mi se pare, încă n-ați putut pune mâna, cu toate că, judecând după zgomotul pe care l-am auzit în încăperea mică înainte de plecarea mea, am bănuiră c-ai avut o întâlnire serioasă cu el.

- Din păcate, mi-a scăpat printre degete, răspunse Holmes. Dacă doamna cu care ai avut norocul să te întâlnești și despre care cred că este soția criminalului e hotărâtă să ne facă vreo câteva mărturisiri împotriva lui, aceasta ne va aduce o mare bucurie. În cazul acesta, doamna ar trebui să fie așa de bună să ne întovărășească la secție. Scenele agitate ce s-au petrecut aici în timpul absenței tale, Harry, au atras, după cum vezi, o mulțime de curioși și deci n-ar fi cu putință să vorbim liniștiți.

- Sunt gata să vă urmez, răspunse doamna Snowdon, cred că e de datoria mea să nu mai ascund autorităților ceea ce n-am spus până acum din considerație pentru soțul meu.

Doamna Snowdon îi însoți pe cei doi detectivi și pe polițiști la biroul de poliție cel mai apropiat, unde Holmes și ceilalți polițiști fură uimiți de mărturisirile pe care nenorocita de soție a criminalului le făcu despre bărbatul ei.

Ea le zugrăvi cu durere viața plină de dureri și de amărăciune pe care o dusesse ani de-a rândul cu bărbatul ei, pe care la început îl crezuse un om cinstit, orbită cum era de dragoste. Dar el deveni în curând un om rău și brutal. Cu toate acestea, fiindcă nu le ascultase pe rudele ei care se supăraseră, ea rămase cu el și trăiră împreună timp îndelungat.

Dar Snowdon fu destituit din postul său de la banca unde lucra din cauza înșelătoriilor și a deturnărilor și de atunci căzu din ce în ce mai jos, până ce ajunse un criminal de rând.

- Încă din Texas, povesti nenorocita femeie suspinând și vărsând șiroaie de lacrimi, mi s-a părut că Jeremy avea înclinări perverse către tineri și băieți, că avea predispoziții sadice... Îmi mai aduc aminte cu groază că într-o zi am dat

peste el tocmai când rupea capul unor porumbei și bea sângele cald al păsărilor ucise. Aceasta mă hotărî atunci să fug de el și am venit în Baltimore unde se afla sora mea, măritată cu domnul Bill Dauforth, un mic funcționar de la gara Ohio. Dar în curând mă urmă și Jeremy, pe care l-am întâlnit din întâmplare pe stradă. El mi-a jurat cu lacrimi fierbinți, făcându-mi cele mai mari făgăduieli, că se va îndrepta și va deveni un om cumsecade, dacă îmi voi lega viața iar de a lui, și l-am crezut. Ne-am mutat amândoi în locuința sărăcăcioasă unde, după cum am aflat acum, s-a întâmplat după plecarea mea o crimă înfricoșătoare!... l-am oferit aproape tot ce mai rămăsese din averea mea pe care, silită de el, am ridicat-o de la bancă, încă de când eram în Texas. Îmi povestise că reușise să capete un post, mic și rău plătit, de copist la un avocat. Dar în curând am fost silită din nou, din pricina relei sale purtări și a brutalității lui, să mă despart de el și să mă mut în căsuța unde l-am dus pe tânărul criminalist și unde am găsit-o și pe sora mea. Ea a avut grijă de mine când m-a văzut venind la ea, acum câteva săptămâni, lipsită de orice sprijin i-am descris chinurile mele; dar nu i-am mărturisit bănuiala înfricoșătoare pe care o aveam asupra bărbatului meu, de când trăiam din nou cu el aici, în Baltimore.

- Bănuiai oare că Snowdon ar fi autorul tuturor acelor groaznice omoruri săvârșite în timpul din urmă în Baltimore? întrebă Holmes.

- Nu, domnule, nu bănuiam deloc una ca asta, căci altfel aş fi înștiințat numaidecât poliția; bănuiam însă că Snowdon frecventa cercurile criminalilor, răspunse femeia. Într-o zi însă am descoperit că o ladă mare de lemn aflată în camera mică a locuinței noastre din mansardă era plină de o mulțime de instrumente de spărgător; în afară de asta, vizitele prea dese ale unui om cu urechea dreaptă înjumătățită și care la prima vedere, nu părea tocmai o poamă bună, îmi dăduseră de bănuie... Într-o seară, când omul acesta a venit iar la soțul meu, crezându-se neascultați, avură împreună o convorbire lungă pe șoptite. Când au plecat, i-am urmărit și am văzut că-și îndreptau pașii spre locul defăimat din port, unde, cum am aflat mai târziu, veneau tot felul de criminali. A doua zi de dimineața am citit că se săvârșise în oraș o spargere mare la o bancă din cele mai însemnate. Și cum Snowdon nu s-a întors acasă decât foarte târziu, după masă, bănuiala mi se păru întemeiată și am fost aproape sigură că și el fusese amestecat în acea spargere. După aceea, l-am mai văzut de multe ori ducându-se spre Locus-Point, la cârciuma marinarilor cu firma „Ancora de aur”... Acestea sunt mărturisirile pe care voiam să vi le fac, domnilor. Poate că veți izbuti să găsiți pe Snowdon, criminalul copiilor, în Locus-Point.

- „Ancora de Aur” este un local pe care poliția îl cunoaște de mult ca pe un loc de întrunire al tâlharilor, răspunse funcționarul de la poliție. Dar mai multe razii făcute acolo n-au dat nici un rezultat căci fără îndoială criminalii care se duc acolo sunt înștiințați întotdeauna de venirea poliției. Din nenorocire, există și în poliția noastră indivizi care au legături cu lumea interlopă. Cu toate acestea, se pare că lucrul cel mai bun ar fi să facem o nouă razie la „Ancora de Aur”

- Bineînțeles, răspunse Holmes, sunt cu totul de părerea dumitale și nădăjduiesc că, dacă vom avea destulă prevedere, ucigașul va cădea în noaptea aceasta în mâinile noastre. Vor fi de ajuns câțiva polițiști buni pentru a-l prinde nu numai pe criminalul grozav care mi-a scăpat astă-seară, dar și pe ceilalți tâlhari care își au ascunzătoarea la „Ancora de Aur”

Polițistul fu de aceeași părere cu Holmes și-n curând plănuiră totul. După câteva minute, pe când doamna Snowdon se întorcea acasă, o mică trupă de zece polițiști, întovărașită de cei doi detectivi londonezi, se îndrepta spre Locus-Point.

Când ajunseră aproape de cârciuma "Ancora de Aur", Holmes hotărî cu conducătorul micii trupe de polițiști, toți înarmați cu revolvere, să-l lase pe el și pe Harry să intre singuri în localul suspect și să-l urmeze numai după ce-l va chema printr-un semnal anume hotărât, din fluier.

Apoi el și cu Harry se duseră pe o stradă dosnică și întunecoasă, prin care, după părerea lor, se putea intra în odăile din dos ale unei case singuratice din port, în care se aflau sălile cârciumii marinarilor, încă atât de frecventată la o oră așa de târzie. Bănuiala lui nu-l înșelase.

După ce străbătură strada întunecoasă, cei doi ajunseră la un zid nu tocmai înalt ce împrejmuia curtea localului „Ancora de Aur”. Cu puțină osteneală, cei doi detectivi reușiră să se cațere pe zid și să sară apoi în curtea întunecoasă. Aici, atenția le fu atrasă la început de o lumină ce ieșea printre obloanele unei ferestre de la o încăpere de la etajul de jos, ce da în curte.

Ei se furișară fără zgomot până la fereastră și ce văzură prin crăpăturile obloanelor le spori și mai mult agitația. Apoi se îndreptară repede spre ușa din dos a casei, pe care o deschiseră numaidecât.

Dar oricât de încet sfărâmaseră ei broasca ușii și pătrunseseră înăuntru, cel care se afla în camera din dos trebuia să fi auzit zgomotul, căci, mai înainte ca cei doi detectivi să fi ajuns la ușa ei, obloanele ferestrei se deschiseră deodată și un om înalt și slab, cu barbă roșie, cu fața palidă ca moartea și brațul strâns legat, sări în curte. Apoi, tocmai în momentul când Holmes și Han năvăliră afară după el, acesta dispăru printr-o fereastră a pivniței.

- După el, zise detectivul și, fără să mai stea mult pe gânduri, sări prin această fereastră a pivniței, dar așa de încet încât Harry, care-l urmărise numaidecât, fu cât pe-aici să-i sară în cap.

Ajungând jos, cei doi detectivi își aprinseră felinarele de buzunar și la flacăra lor, cu toate că era destul de mică, putură să observe cum individul înalt și uscățiv cu barbă roșie, care nu era altul decât Jeremy Snowdon, ucigașul copiilor, alerga în sărituri de panteră spre partea din fund. Holmes descoperi numaidecât un mecanism secret și, apăsând încet cu un deget o bucată de perete, se învârti împrejur și lăsă să se vadă intrarea unei încăperi despărțită de pivniță. Această încăpere era plină de o mulțime de lăzi și de baloturi de marfă, printre care abia se putea trece pe niște cărări înguste.

Criminalul trebuia să se fi ascuns într-una din aceste cărări, după vreo grămadă de lăzi.

Era o mare îndrăzneală să pătrundă cineva prin acele cărări înguste, căci Snowdon putea să stea la pândă undeva și să se apere fără să fie descoperit.

Holmes vedea bine că aveau de-a face cu un criminal foarte primejdios, iscusit și încercat, deoarece putuse mereu să le scape până atunci. Dar el și cu Harry nu știau ce era frica, căci în practica lor îndelungată avuseseră de multe ori de-a face cu asemenea indivizi disperați.

- Tu du-te pe cărarea asta, îi șopti Holmes lui Harry, iar eu mă voi aventura în gaura aceea; la urma urmelor, tot o să dăm de el undeva. Eu cred că Snowdon s-a folosit tocmai de una din aceste două cărări spre a se pune la adăpost.

În clipa următoare, cei doi detectivi londonezi dispărură printre lăzile și baloturile cu marfă. Trecură câteva minute lungi de tot când, deodată, răsună în partea din fund a încăperii un strigăt puternic, un strigăt înfricoșat, pe care nu-l putea scoate nimeni altul decât Jeremy Snowdon.

Și chiar criminalul fusese cel care, prins deodată și pe neașteptate de Holmes și de ajutorul său, scoase acel țipăt deznădăduit.

Căci ascuns în colțul cel mai întunecos, el crezuse la început că izbutise să scape de cei doi urmăritori, când deodată, ei se aruncară asupra lui mai înainte ca să se poată apăra și-l doborâră la pământ. Apoi îl înțepeniră pe loc, punându-l cătușe la mâini și la picioare.

Polițiștii aflați în fața cârciumii „Ancora de Aur”, care așteptau cu cea mai mare nerăbdare semnalul detectivului, fură destul de uimiți când, după scurt timp, îi văzură pe cei doi detectivi londonezi întorcându-se și ducând cu ei pe ucigașul legat fedeleș.

De bucurie că izbutiseră în sfârșit să pună mâna pe primejdiosul criminal, ei procedară chiar în noaptea aceea la o razie a sălilor de consumație ale cârciumii marinarilor. Apoi îi întovărășiră pe Sherlock Holmes și pe Harry Taxon la secția de poliție, pentru a-l depune în siguranță deocamdată aici pe Snowdon, până ce va sosi ordinul prefectului. Acesta fu imediat înștiințat telefonic pentru a li se spune unde trebuia să fie transportat criminalul.

Chiar în noaptea aceea, Snowdon fu adus în fața lui Harcourt și supus unui interogatoriu îndelungat. După ce mai întâi tăgădui, el mărturisi, când Sherlock Holmes îi arătă resturile de cadavru găsite în camera lui și cămașa însângerată. Iar după ce doamna Mabel Snowdon fu adusă ca martoră împotriva soțului ei, el recunoscă că nu era numai ucigașul lui Charley Dauforth, ci și al celorlalți băieți, crime ce îngroziseră luni de-a rândul tot orașul Baltimore și împrejurimile.

Peste câteva zile, criminalul își ispăși crima prin moarte, pe scaunul electric.

Domnul James Dauforth, tatăl nenorocitului Charley, fu ușurat aflând că ucigașul unicului său fiu fusese pedepsit și fiindcă fusese așa de nedrept față de fratele său și de soția acestuia, bănuindu-l de o faptă așa de mișelească. Așadar, acesta căută să-și răscumpere păcatul: domnul Bill Dauforth, scos din fericire la timp din valurile râului Shesapeake Bay, unde voise să-și curme viața, deznădăjduit din pricina morții nepotului său, Charley, fu dus la spital, unde stătu multă vreme, să se întrezeze. Când ieși, fratele său îl luă la Rockville, asigurându-i aici, atât lui, soției sale și sorei acesteia, Mabel, o viață liniștită și lipsită de griji. Atunci el află că ceasul fiului său, pe care el îl găsisese în vasul de pe șemineu și care-i deșteptase bănuiala asupra fratelui său, fusese lăsat de Charley acasă, în seara aceea de 24 mai.

- Ei, Harry, zise Holmes către tânărul său ucenic, după ce ucigașul fu predat în mâinile justiției, acum ne putem întoarce mulțumiți acasă, la Londra. A fost mare noroc că la întoarcerea în Baltimore, am văzut afișul poliției, lângă gară, căci astfel am ferit pe doi oameni cinstiți de a ispăși crimele grozave săvârșite pe nemernicul acela fără pereche, Snowdon. Cred că domnul Harcourt, prefectul poliției, își va aduce aminte cu plăcere de noi.